

VIZITA LUI N. S. HRUȘCIOV ÎN FRANȚA

Fotoreportaj în pag. 12-13-14 și corespondență din Paris în pag. 24

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

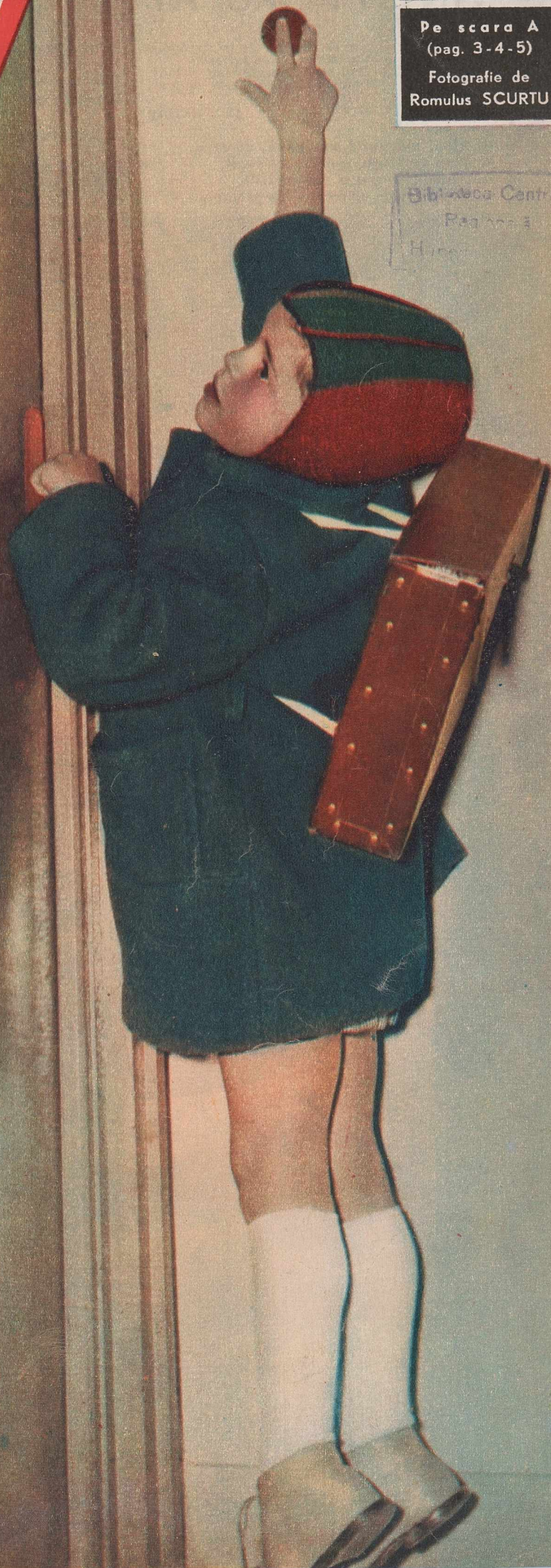
REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 13 (253)

Anul IX
2 aprilie 1960

De scara A
(pag. 3-4-5)

Fotografie de
Romulus SCURTU

Biblioteca Centrală
Pagina 3
H...

Radu BOUREANU

VÎNT PROASPĂT

„De ce din mii de frunte doruri
Nu crește-o uriașă vreie?
Cînd slavă,-ungară sau valahă,
Durerea-i, vai, tot o durere“.

1908

ADY ENDRE

Romîna, maghiară sau slavă, durerea,
Pe rîuri de singe, a curs, s-a topit,
Zăbranicul negru a mai filfiit,
Aripa din urmă de corb — ca părerea...

Pe țările noastre — un rîu de otravă,
Prin pusta maghiară, prin larg Bărăgan,
Curgea să începe truditul țaran,
Durerea romîna, maghiară...

Bolnavă,

Zăcuse lumina-n tre țările noastre
Ferită de mîini boierești, sub obroc;
Dar coase-au lucit laolaltă la foc,
Iobagele coase cosiră dezastre.

A vîntului palmă trecut-a prin

veacuri

Simțind sub atingerea-i moale, dureri,
Dar moarte-s durerile, vîntul de ieri...
Sînt alții copiii rizînd în cerdacuri.

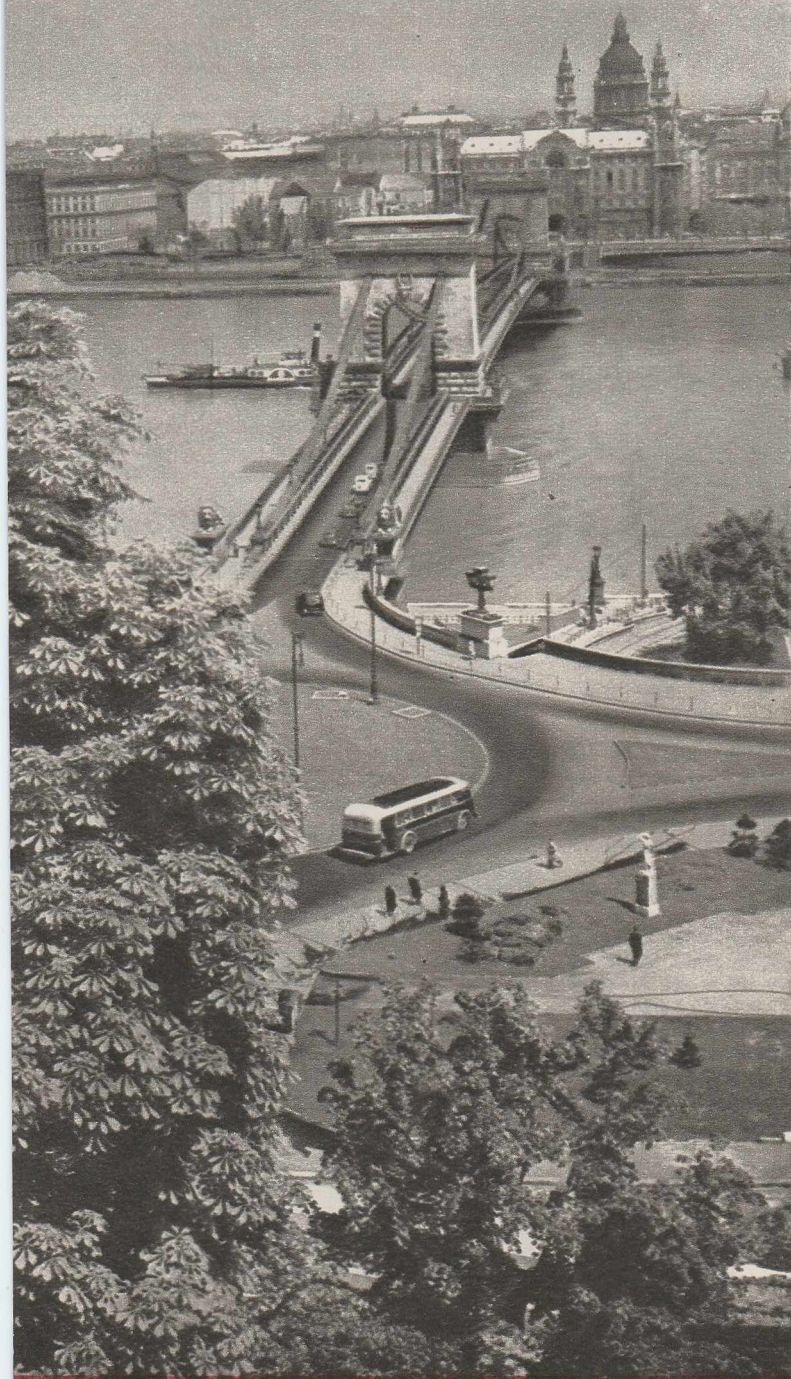
Și parcă e altul și vîntul de azi
Ce numără zestrea din țările noastre,
Nu turle de clopot spre boltile-albastre
Ci coșuri cu lungi siluete de brazi.

Uzine sau albe palate din basme,
Oceane de grîne nu strîmtul pogon,
Nu-s nopțile dese ca negrul gudron
Amar străbătute de oarbe fantasme.

Și parcă simți gemene, palmă de vînt,
Cînd mîngîietoare ne-ncerci bucuria,
Romînele plaiuri, maghiarul pămînt;
Și pasărea păcii și-a spart colivia,
Să facă cunune cu albul ei sbor;
Să facă cunune cu albul ei sbor...

BUDAPESTA 1960

La 4 aprilie, poporul frate ungar sărbătorește cea de-a 15-a aniversare a eliberării sale de sub jugul fascist.

În pag. 6-7:
CETATEA DE OȚEL DIN DIOSGYÖR
Reportaj scris special pentru „Flacăra”
de BALAZS Anna
ziaristă din R.P. Ungară

În pag. 8:
MAREA DE LA PREPELEAGA
Schită de DOBOZY Imre
scriitor din R.P. Ungară

Pe scări A

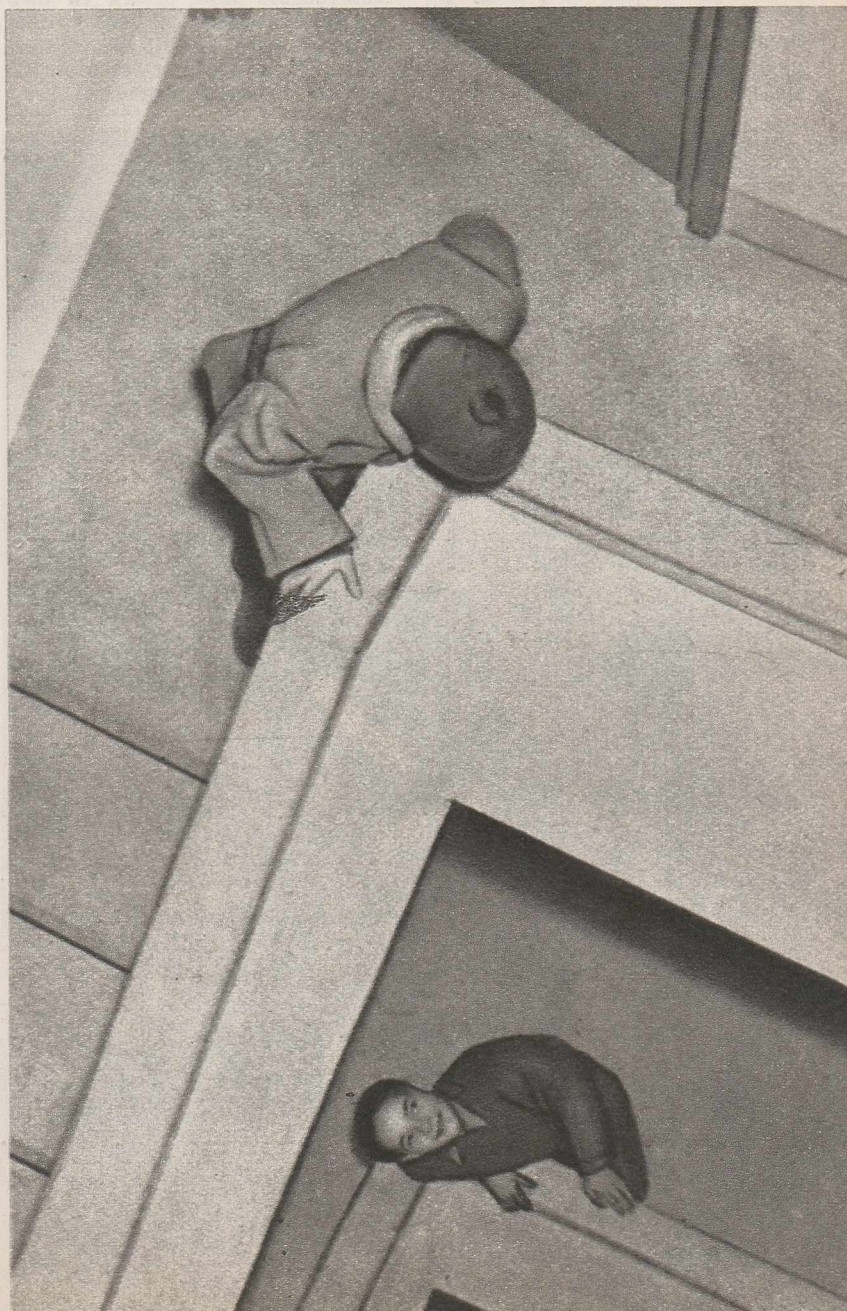
Fotoreportaj de I. CIOARĂ și R. SCURTU

Prietenia Petruței Miru cu Mariana Landsman datează de curînd. Mai exact, de pe la începutul anului. De cînd s-au mutat, împreună cu părinții lor și o dată cu încă multe alte familii, în blocul cel nou de pe strada Chopin. În ziua mutării, cînd cei mari erau ocupați cu aranjatul noilor apartamente ce le fuseseră date în folosință, ele s-au trezit stînd alături, la intrare, și privind la forfota ce domnea. S-au întrebat de nume, pe unde au stat înainte și... s-au împrietenit. Iar o zi, două, mai tîrziu, după ce au fost înscrise la școală, s-au întîlnit din nou în aceeași clasă — I-a D. Acum sînt aproape nedespărțite. Cînd se în-

torc de la școală, părinții Petruței fiind încă la lucru, ea îi așteaptă de cele mai multe ori jucîndu-se sau făcîndu-și lecțiile la Mariana. Și datorită prieteniei dintre cele două fete, s-au cunoscut între ei și părinții...

Noi i-am găsit împreună, într-o zi de duminică. Era spre amiază și, după cîteva ore de muncă voluntară pentru înfrumusețarea străzii lor, se odihneau...discuțînd, în casă la „nea Gicu” — Gh. Landsman. Tatăl Petruței, Nicolae Miru, ștanțor la fabrica „Kirov”, tocmai povestea cum și-a petrecut cele trei săptămîni de concediu la Bazna, de unde se întorsese abia de cîteva zile. „Cred că niciodată nu m-am simțit

Un „telefon” original... Cînd Marian Radu (sus) vrea să-i spună ceva tîzului său, Marian Gogfia.

Mariana Landsman s-a întors de la școală.

atît de bine la odihnă — spunea el. Și aceasta, pentru că am plecat din București cu o mare bucurie în suflet: căpătasem locuință nouă. Și încă ce locuință!...

Firesc, discuția a ajuns și la fostele case. Pînă în urmă cu cîteva luni Gheorghe Landsman, tipograf mașinist la „I.P.4”, a locuit dincolo de Podul Grand, într-o cameră necorespunzătoare.

Țîrîitul soneriei întrerupsese discuția. Soții Gogîia, amîndoi croitori la o unitate a cooperativei „Sporul”, veniseră să-l roage pe tovarășul Landsman să le repare ceva la instalația electrică. Și parcă pentru a se scuza, Elena Gogîia adăugă: „Dînsul se pricepe

și, mai ales, e săritor la nevoie. De altfel, așa ne-am și cunoscut — ne explică nouă. De văzut, ne mai văzusem, e drept, la sfat, la luarea repartiției, dar fără să vorbim. De curînd, însă, într-o seară, mă chinuiam cu o cheie care se înțepenise în broască și tovarășul Landsman tocmai venea acasă și m-a văzut, a intrat la el, și-a lăsat paltonul, și-a luat cîteva scule și nu s-a lăsat pînă nu a reparat broasca...” Și încheie rîzînd: „Și știți cum e, cînd îți dă cineva un deget îi iei mîna toată. Așa și noi, îl supărăm ba pentru una, ba pentru alta...”

Gheorghe Landsman se duse să ajute vecinilor săi, iar noi intrarăm în camera alăturată, la copii. Ca de obicei, Mariana și Petruța își pregăteau împreună lecțiile pentru ziua următoare. Iar Marian, fiul soților Gogîia, care venise o dată cu maică-sa, le ajuta, deh, ca unul mai mare — el fiind într-a patra.

Ne-am retras, încet, ca să nu-i sustragem de la învățătură. Și văzînd că nea Gicu întîrzie, am pornit împreună cu Nicolae Miru pe urmele lui, la familia Gogîia. Pe scară însă, călăuza ne-a fost „furată”. Un alt vecin, Radu Pană, funcționar la „Romtrans”, aflase că însoțitorului nostru îi place să joace cîte o partidă de table...

Cum se apropia ora prînzului, ne-am luat rămas bun de la gazde. Și astfel ne-am încheiat scurta noastră vizită pe scara A. O vizită concludentă însă, pentru că ne-a dezvăluit relațiile de bună vecinătate ale marii familii de locatari din aripa scării A a blocului 105 aflat în cartierul Floreasca.

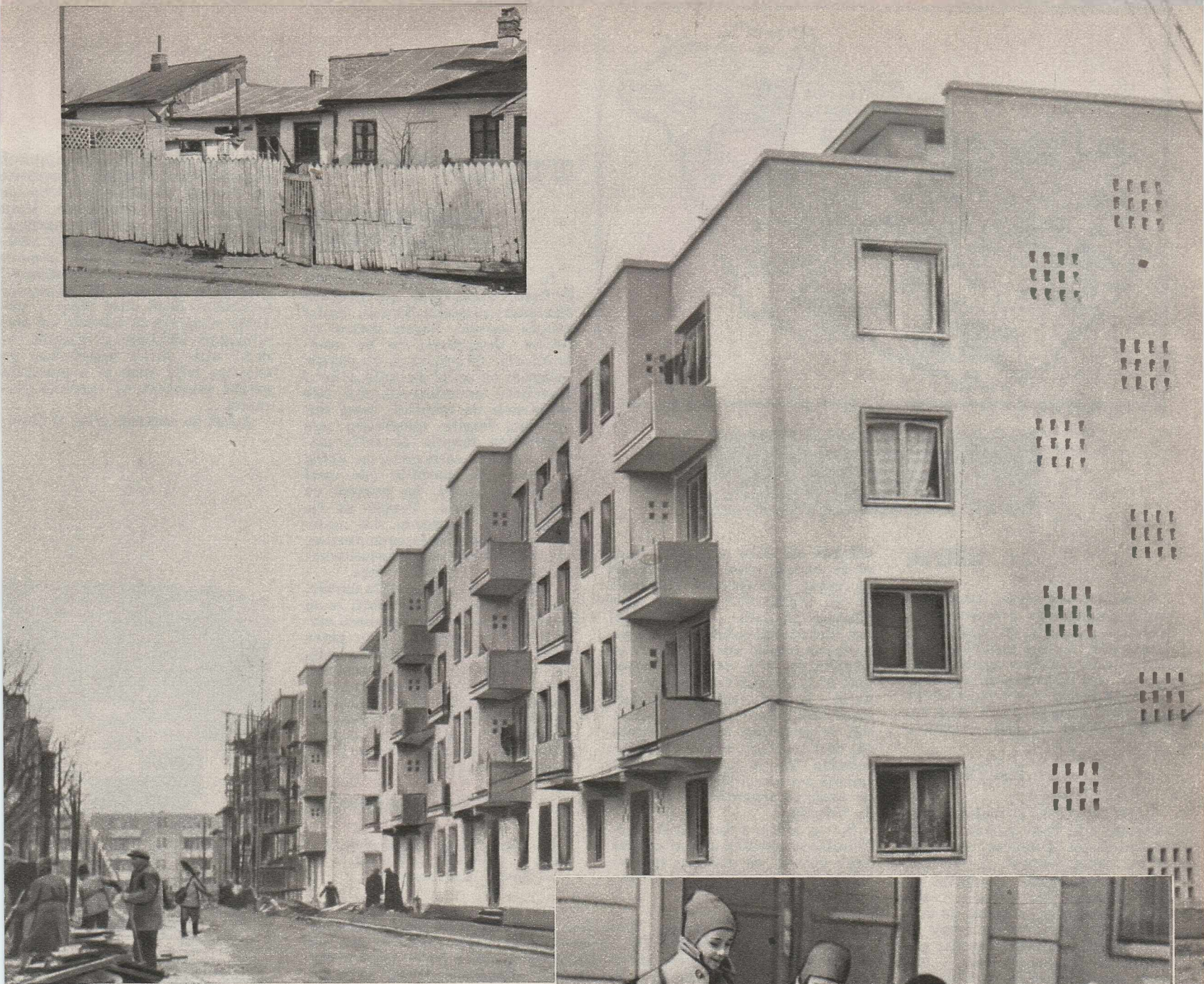
↑
Familia Pană are oaspeți: vecinul Miru, cu care Radu Pană joacă o „înlocată” partidă de table...

↖
Soția lui Miru se va duce și ea la vecini; deocamdată însă mai are ceva de pus la punct în bucătărie.

↙
Aproape nu este familie pe scara A, care să nu aibă copii. Acesta este, de altfel, și motivul care face ca locatarii din această parte a blocului 105 să fie înțelegători, atunci cînd, din cauza timpului neprielnic, copiii se joacă pe palierul vreunui etaj.

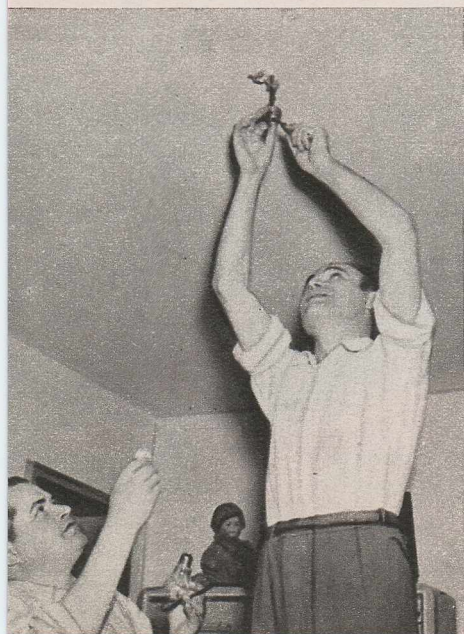
↓
Mariana și Petruța își fac totdeauna lecțiile împreună. Iar cîteodată le ajută și Marian Gogîia. El e doar mai mare: într-a patra...

↑ Într-unul din blocurile recent construite pe strada Fr. Chopin din cartierul Floreasca, pe care v-o prezentăm în fotografie, locuiește și tipograful Gh. Landsman, împreună cu soția și copilul său. Ei ocupă un apartament nou-nouț de toată frumusețea: două camere, baie, bucatărie, încălzire centrală. Până nu demult, locuința lui Landsman și a familiei sale era o cameră necorespunzătoare, în casa din strada Tabla Buji nr. 1, pe care o vedeți în fotografia din stînga, sus.

Spre și de la școală, cele două prietene, Petruța Miru (a doua din stînga) și Mariana Landsman (în mijloc) merg întotdeauna împreună.

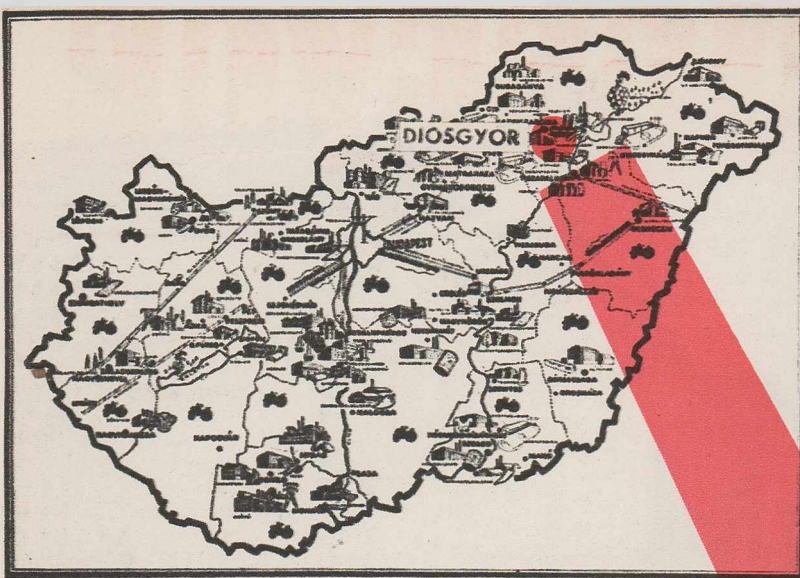
← ○ mîna de ajutor, ca între buni vecini. La familia Gogîia s-a stricat ceva la lumină și Gh. Landsman n-a trebuit să fie rugat de două ori...

Miru Nicolai este unul dintre fruntașii secției ștanță a fabricii „Kirov”. Iată-l discutînd cu șeful secției, Gh. Șoimu, despre calitatea branșurilor c.r. →

CETATEA D

Reportaj scris special pentru „Flacăra”
de BALAZS Anna
zionistă din R. P. Ungară

UZINA

E nouă. Nouă-nouă. Acum, sub razele jucăușe ale primăverii, se înalță, nu departe de Miskolc, la Diosgyőr, uzina metalurgică „V. I. Lenin”. Ziduri masive, hale imense, oțel incandescent și oameni cu voință de fier. Totul este renăscut și luminos. Cine ar putea să-și închipuie că și pe aici a trecut cîndva

RĂZBOIUL

Urgia s-a abătut și asupra oțelărilor de aci, care purtau atunci denumirea de „Dimavag”. A adus cu ea ruine, cenușă și lacrimi.

Pe vremea aceea, pămîntul ce împrejmuește azi uzina — pămîntul semănat cu prundiș, pe care astăzi pașii muncitorilor veniți la lucru scîrție cu ecou metalic, pămîntul cu covoare de flori — era sterp. Nu-l înveselea nici un fir de iarbă, nu-l colora nici o floare. Îl năpădiseră ruinele în acel

NOIEMBRIE 1944

În curtea fabricii mișunau indivizi purtînd uniforme de culoarea guzganilor. Aveau șepci înalte și cite o cruce încîrligată pe braț. Urlau. Aveau glasul ascuțit al celor ce se tem. Și se temeau de moarte. Își trăiau ultimele zile. O știau prea bine. În ciuda năprasnicei terori, vestea izbînzilor Armatei Sovietice împinzise toată Ungaria. Speranța își făcuse cuib în inimile oamenilor și oamenii știau că victoria este aproape. Dar mai știau că guzganii cu crucea încîrligată trebuie mai întii nimicii. Turbați de furie și deznădejde, hitleriștii săvîrșeau ultimele nelegiuiri. În fuga lor, ucideau și prădau. Ce nu puteau fura, nimiceau.

Într-o dimineață mohorită, în curtea fabricii porniră să răsune porunci. Plesneau ca niște bice:

„DEMONTAȚII! EXPEDIAȚII! DISTRUGEȚI!”

Era vorba de mașini. De mașinile fabricii. Numai că nici un muncitor nu se grăbea să execute

apropiat al „Katiușelor”. Și în tot acest timp

MUNCITORII ÎȘI APĂRAU UZINA

În goana lor febrilă, hitleriștii îi sileau, cu mitraliera, pe oameni să demonteze mașinile. Totuși, treaba mergea anevoie: fiecare simțea, cu fiecare demontare, că se auto-mutilează. Și pentru că nu puteau îndeplini un astfel de ordin ucigaș, muncitorii ascundeau cu grijă, sub marmanele de rebuturi, piese importante, fragile, minuscule, care constituiau inimile uriașelor mașini, al căror corp greoi nu putea fi ascuns. Și mașinile cele mari păreau că, astfel, își primesc cu resemnare soarta. Urmau să fie expediate în Germania, dar soarta lor era în mîinile muncitorilor, ale acelor ființe care le insuflaseră, cu dragoste și migală, viața.

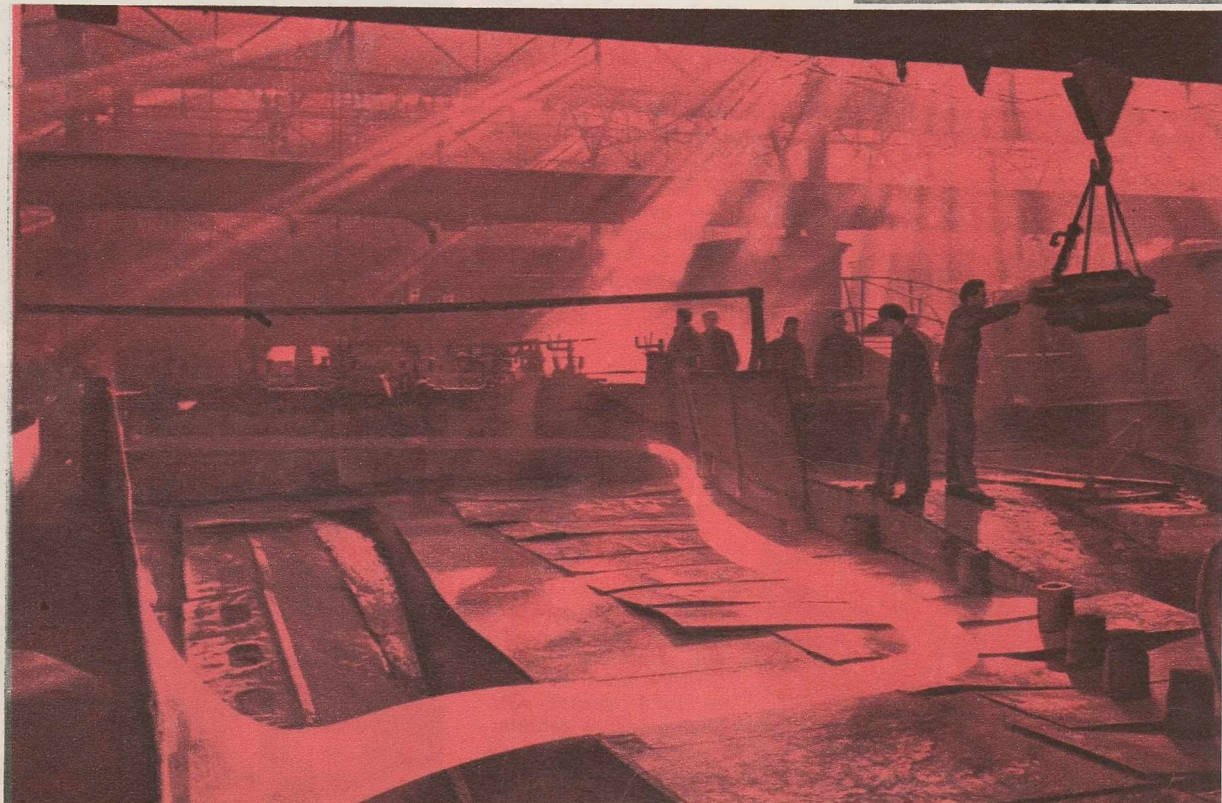
Rămăseseră numai trei la număr. Trei muncitori cărora nemții le-au încredințat misiunea expedierii mașinilor. Era noaptea. Uzina părea pustie. Oamenii s-au hotărît repede. Au cîntărit: ce e mai important, viața lor sau a uzinei întregi? Răspunsul a venit iute. Însufleții de noblețea adevăratei lor misiuni, muncind toată noaptea cu surprinzătoare și nebanuite forțe de titani, ei salvară situația...

UNDE-S MAȘINILE?

Cu acest răcnet se năpustiră a doua zi salăștii în fabrică.
— Le-au luat nemții.

În anii de la eliberare, Diosgyőrul s-a transformat într-un adevărat oraș-uzină. Uzina metalurgică „V. I. Lenin” din Diosgyőr constituie una din citadelele industriei maghiare. Uriașa dezvoltare pe care a luat-o acest important obiectiv industrial din R. P. Ungară este evidențiată, printre altele, și de faptul că numai imensul teritoriu al uzinelor este străbătut de 60 kilometri de cale ferată.

Fotografia din dreapta înfățișează blocurile noi, construite pentru muncitorii uzinei „Lenin”.

OȚEL DIN DIOSGYOR

hîrtia tremură în mina colonelului german, apoi muncitorii fură concediați cu un ordin scurt.

Cei trei oameni pleacă, cu un zîmbet în colțul gurii, adresat mormanelor uriașe de fier vechi din fundul curții, sub care se aflau mașinile salvate ale viitoarei uzine libere...

Toate acestea mi le-a povestit bătrînul

NYILASSI-BACI

El e unul dintre cei trei muncitori care au săvîrșit fapta eroică.

sîrg — mă asigură bătrînul. Cîte 16-20 de ore pe zi. Dar ce conta asta, pe lîngă bucuria păcii? Am pus cu toții umărul și am înălțat din nou fabrica. Am dezgropat mașinile de sub fierăria unde le ascunsesem, împreună cu tovarășii mei, în noaptea aceea de pomină. Și au început iar să huruie mașinile noastre. Viața își recăpătase rostul. Cu timpul, am adus și alte mașini noi. Au venit și oameni noi, căci uzina era în plină dezvoltare. Și cum vezi, uzina a căpătat cu timpul altă înfățișare. Ne-a ajutat statul. Ne-a ajutat partidul nostru.

... Într-adevăr, din vechea între-

dire, cum își știe podul palmei. Și o iubeste mai presus de orice. Cunoaște oamenii care lucrează aici, le știe pasiunile, bucuriile, păsurile, planurile, speranțele. Mi-i laudă pe cei buni și se îndîrjește împotriva celor care mai „șchioapătă”. Îmi vorbește cu însufletire despre tineri, de parcă ar fi de o seamă cu ei.

— Știi? Sînt la fel de buni și la facultatea serală, și la fotbal. Ai auzit de echipa noastră? E renumită!...

Apoi bătrînul muncitor îmi anunță o mare bucurie a lor, de fapt și a

Chipul lui Nyilassi-baci strălucește de bucurie cînd îmi arată toate acestea. Apoi, timid, în timp ce pășim din nou în curte, începe să vorbească despre sine. Că învață și studiază într-una, de mai bine de treizeci de ani încoace, că abia în ultimii ani s-a bucurat de roadele învățaturii lui, că abia acum pricepe el cu adevărat rostul mașinilor, al vieții.

Îl ascult cu plăcere. Sînt atîtea lucruri frumoase în tot ce spune! Și, totuși, trebuie să ne despărțim: timpul a trecut repede. Trebuie să plec.

— Știi cum arăta fabrica, la căpătul războiului, în '45? Ruine și scrum. Clădirile fuseseră bombardate. Unele luaseră foc. Oamenii rămăseseră fără locuințe. Își duceau viața, sărmanii, sub pămînt, prin adăposturi. Fără lumină. Fără mîncare...

Și, totuși, lucrul reîncepu curînd. Pe pămîntul semănat cu fiare vechi, cu țevi de tunuri răsucite, cu resturi de proiectile, cu fărîme de schije, pe pămîntul acesta mutilat de furia războiului, uzina își recăpăta, încet, încet, viața.

— După eliberare, am lucrat cu

prindere au mai rămas doar cîteva corpuri de clădiri, pe care o întreținere atentă, de zi cu zi, le face de nerecunoscut chiar și pentru cei bătrîni, care le-au văzut, cîndva, înălțîndu-se. În jurul acestor clădiri s-a ridicat, imensă, uzina cea nouă:

OȚELĂRIILE „LENIN”

Prin halele uriașe, în care oțelul se ivește din cînd în cînd, cu scilpiri incandescente, m-a condus tot Nyilassi-baci. Cunoaște uriașa clă-

noastră, a tuturor: în curînd, la oțelăriile „Lenin” va intra în funcțiune — într-una din clădirile vechi — o fabrică prelucrătoare. Ea va produce cărămizi din praful de fier socotit pînă mai ieri nefolositor și rămas, ani de zile, nefolosit.

— Vrei s-o vezi?

Sigur că vreau. Arată că o fabrică de ceasornice. Acum totul strălucește. Pe undeva, se mai fac pregătiri. Apoi, ca la un semn magic, o nouă fabrică va prinde viață pe pămîntul Ungariei... Și asta se va întîmpla peste cîteva zile.

DIRECTORUL

Vreau să-i mulțumesc că am putut vedea oțelăriile „Lenin”, această mîndrie a Ungariei noi, să-l felicit pentru ce am văzut și să le doresc, lui și tuturor muncitorilor de aici, spor la lucru.

Îl întreb:

— Nyilassi-baci, cine e directorul cetății de oțel?

Răspunsul vine timid, însoțit de un zîmbet modest:

— Eu sînt.

Marea de la Prepeleaga

Schiță de DOBOZY Imre
scriitor din R. P. Ungară

Ilustrații de N. POPESCU

Cind vrei să scrii schiță sau năvelă, nu-i prea bine să dai nume proprii cunoscute, căci afurisiții de critici îți apreciază lucrările doar ca simple reportaje, cit ai zice pește. Iată de ce voi denumi comuna fruntașă din „ținutul de dincolo de Dunăre”, ai cărei vajnici locuitori s-au luat de piept voinicește cu seceta ce a bîntuit în vara trecută, cu numele de Prepeleaga.

Se făcea că, după cinci săptămîni încheiate de uscăciune, fără strop de ploaie, cînd foaia porumbului începuse a păli și a se răsuci, părintele Barsony, parohul catolic, catadicsi să constate că-i timpul suprem să le ardă celor din țării o interpelare pe chestia nemaipomenitei zgîrcenii ce dovedeau intru chivernisirea apelor cerului. Hotărî deci pornirea — chiar în duminica următoare — a unei pioase procesiuni, cu misiunea precisă de a cere ploaie. Unor credincioși le năzări că treaba asta s-ar fi putut face și mai din vreme, pînă a nu se fi închiriat roadele cîmpului în halul asta; dar de crîcnit nu prea crîcniră bieții oameni, căci se temeau să nu-și taje și această ultimă firavă crăcuță de sub picioare. Ba, după slujbă, nevasta paraclicerului, Golya, se mai și rătoi către acei adunați:

— Ați vedea dumneavoastră, oameni buni, că după procesiunea asta, făcută în legea ei, s-or dezlega băierile cerului. Asta... cum mă vedeți și vă văd!

— Așa-i, fata mea, așa-i — zîmbi preotul. Vezi bine că nu poate rămîne în slava cerului ceea ce sortit să cadă asupra pămîntului.

După care, aruncîndu-și privirile asupra poporenilor, preotul din Prepeleaga se vădi că e un om cu multă judecată și prin faptul că nu-și pierdu firea și nu se luă de oameni, cînd băgă de seamă că de puțină lume se infățîșase pentru a participa la procesiunea organizată în vederea uririi ploilor. Știa el prea bine că cei mai mulți prepelegeni, înfrățiți în colectiva „Spicul de aur”, nu se așiau să pună mîna pe lucru, la gospodărie, nici chiar în ziua hărăzită de domnul pentru cinstirea lui. Nu zăbovi deci nici o clipită peste ora stabilită pentru pornirea procesiunii ei, pășind sub baldachin, dădu semnalul de plecare.

— Doaaamne, înduura-te!... — începu să cînte țircovnicul.

— Curată porcărie-i asta! — exclamă tața Golya, nevastă-sa. Ce? Aia de la „Spicul de aur” n-au nevoie de ploaie? Și iată că nimeni dintr-ai lor nu s-a arătat pe la sfînta slujbă! Nebuni de legat am fi dacă nu am îndrepta în așa fel ruga, încît ploaia să cadă numai asupra holdelor „individualilor”!

Moș Bertalan, care se perpelea de mama focului în arșița soarelui, întolțit în hainele-i de sărbătoare din dimie neagră, mormăi:

— Apăi, aflați dumneavoastră că nici dumnezeu, cît e el de atotputinte, n-o fi în stare să brodească udeala în așa fel încît lanurile individualilor să se înmoaie, iar cele ale colectivei să rămîna uscate!

Mica procesiune porni spre cîmpul năpădit de soare. Alaiul dădu mai întîi pe la porumbiști (acolo era necazul mai mare), cotî apoi spre dealul viilor, căci și butucii încărcăți cu strugurei stăfidiți ahtiau după apă, iar la încapere luă luncă în curmeziș. De altfel, se vedea cît de colorată și paracliserea nu-și răcise gura de pomana, cînd spusese ceea ce spusese despre pămînturile colective; erau și ele prjolite de secetă.

Se frămîntaseră destul și cei de la „Spicul de aur” din această pricină, pînă ce într-o zi, dîndu-i de capăt necazului, hotărîră ca toți, într-o înfrățire, să pună mîna și să zăgăzuiască pîraul din jos de sat și să transforme în baltă permanentă o pîrticică din finețua a cărei formă chiar aducea a albă de scaldat pruncii. În felul acesta — își ziceau ei — vom avea oricînd apă la îndemînă și-o vom putea îndrepta asupra holdelor atunci cînd va fi nevoie. Acum erau cu toții în luncă. Ieșiseră cu mic, cu mare, cu cătel, cu purcel și, înarmați care cu lopeti, care cu cazmale sau cu tîrnăcoape, forțeau de zor pe lingă albia pîraului.

Cam la vremea cînd procesiunea de-abia își isprăvise treaba pe la porumbiști și se îndrepta spre vii, colecti-

viștii cumpăneau ca treaba să iasă cît mai bine.

— Un tractor ar fi bun pe aici! — aruncă cineva vorba. De două ori să dea cu plugul pe lingă șanțul asta, și-am avea ce clădi pe stăvilari pînă la noapte.

— Că bine zici! — exclamă Dosai, președintele. Și cred că și albia ar ieși oleacă mai adîncă.

Un flăcău încăleacă pe bicicletă și-și luă valea către sat, așa că nu peste multă vreme se și auzi huruitul mașinilor ce soseau stîrnind nori de praf — căci două veniră în loc de una — iar cînd cormanele prînseră a mușca adînc din țelina încremenită stîncă, oamenii năvăliră cu lopetile asupra pămîntului răsturnat, atît de avan, încît pînă și pe lemnații încălecați pe grînda „călugărului” îi cuprînseră nădușelile.

— Ne picași la mîna, pîrau blestemat! — zicea mereu președintele, ștergîndu-se de sudoare și aruncînd lopeti de pămînt asupra stăvilarului.

Pîraiașul, cu susur lin pe vreme de secetă dar cotropitor cînd vreo spargere de nori îi umfla apele, încă nici nu bănuia ce soartă îl așteaptă. Pînă ce, pe la orele zece, la un semn al lui Dosai, dulgherii, cocotați pe podișcă, lăsară în jos poarta cea grea, prînsă în lanțuri și scripeti. Și firul apei, care de mii de ani curgea după bunul lui plac, se pomeni deodată oprit pe loc. Căută el ce căută, o vreme, vreun locșor pe unde s-ar putea strecura spre calea știută, dar, pînă la urmă, văzînd și văzînd că nu-i chip să-și urmeze vechiul drum, se lăsă păgubaș și prinse a se revărsa peste maluri.

Oamenii își azviriră sculele și rămaseră cu gura căscată la noua priveleşte.

— Baltă! Baltă! — exclamă unii cu bucurie, deși se vedea cît de colorată nu cu una, cu două va fi în stare pîraiașul subțiat de secetă, un biet firioș de apă, să umple albia ce i se hărăzise.

Președintele nu-și mai încăpea în piele de bucurie, flăcăi și fete se repeziră cu picioarele goale în apa ce nu le ajungea nici pînă la glezne, dar care creștea încetșor.

— Vedeti, măi, să nu vă înecați! — săguiau cei de pe stăvilari, pînă ce, deodată, privirile li se îndreptară spre un nor de praf ce înainta către luncă, șerpînd pe sub dealul viilor.

— Procesiunea-i, oameni buni! — strigă cineva. Dar parcă prea ridică mult praf pentru nimica toată!

— Is mai mult moșnegi și babe — își dădu cu părerea un altul — de-și tirite picioarele. D-aiă ridică pînă-n cer colbul drumului.

— Ce-or mai fi scuiplînd, bieții de ei! — Vai de capul lor! Umbă după ploaie și-i înecaș praful! — se auzi și de ici, și de colo.

— Tot mai faină-i treaba asta, a noastră! De aici luăm apă cînd ne trebuie — grăi un al treilea, prîvind fudul spre oglinda lacului ce se lăța văzînd cu ochii.

Colectiviștii se gîteau tocmai să se înșiruie iarăși de-a lungul stăvilarului, ca să mai arunce nițel pămînt și să-i mai înalte creasta, cînd șiragul dreptcredincioșilor cîrmi brusc spre ei. În față hălăduia Sevăgo János, care de-abia mai gîflia, necum să-i mai poată ține ison psaltului, și se vedea bine că, dacă ar fi fost după el, s-ar fi lăsat păgubaș și s-ar fi așezat

colo, la umbră, sub primul copac ce s-ar fi nimerit în calea lui. Cam asemenea eretice gînduri îl cercau, cînd zări băltoaca din coada luncii.

— Apă! — încercă să strige, uimit de a vedea luciul de lac acolo unde mai înainte nu se găsea decît gîle inierbată.

Dar gura îi era atît de năclăită, încît nu fu în stare să scoată decît un fel de geamăt nearticulat. Astfel că nici nu-i băgă nimeni în seamă, pînă ce priveleştea cea nouă a acelor locuri nu le sări și celorlalți în ochi.

— Apă! — strigară acum mai mulți deodată. Convoitul se opri, iar cei mai din eoadă, auzind vorba cea mare, ridicară mai întîi ochii spre cer, crezînd că cel de sus se va fi lăsat înduplecat de atîta milogea și va fi dezlegat zăgăzurile ploilor. Dar privirea lor nu întîlni decît același senin înecat în soare.

Gallo Andras, gocimanul, cînd dădu cu ochii de baltă, scapă din mîini prăjina baldachinului, astfel încît acoperămintul de mătase, îngreuiată cu găitane și ciucuri din fir poleit, se prăbuși la picioarele preotului.

Rînduiala coloanei se destrămă pe dată, oamenii se buluciră spre malul bălții, iar unii, uitînd cu totul sfiala ce o simțiseră pînă atunci în preajma însemnelor pămîntești ale ocîrmuirii cerești, prînseră a-și lepăda zehgile și încălțăriile, în neștire.

Doar tața Golya își ținuse firea și, păstrînd o atitudine demnă de slujbă pe care o împlinea al ei soț, paraclicerul, încercă să reîntronizeze ordinea.

— Să mergem, oameni buni! Să ne continuăm procesiunea pînă la capăt, pînă la Calvaria.

— Mie, unuia, mi-a ajuns pe ziua de azi! — se răsti la ea neica Gallo, gocimanul.

Bătrînul Ipok-baci nu-și mai putea lua ochii de la apă.

— Doar n-ăți zice c-a fi păcat să-ți înmoi oleacă picioarele, după atîta umbritură!

Și, așezîndu-se pe marginea șanțului, începu să-și deșire băierile bocancilor.

— Nu țî-e rușine? — se oțărî la el paracliserea. Ia auziți, oameni buni, ce-i trăznește prin cap bătrînului ăstăuia păcătos! Ridică-te mai bine în picioare și urmează cu ruga... și-ai vedea c-a da domnul apă pînă-i lumea și pămîntul!

— O da, n-o da, nu știu — răspunse Ipok-baci cu năduf — dar ăstora de-aici, precum vezi, le-a și dat-o!

— Auzi, părinte! Auzi ce vorbe-i ies pe gură acestui nesocotit! — strigă tața Golya, cuprînsă de spaimă. Preotul stătea năuc și privea și el apa cu scîlpîri argintii.

— Ei, la naiba! Mi se pare că Ipok-baci ăsta are un strop de dreptate — grăi sfinția sa. Cu adevărat se pare că ăstora domnul-dumnezeu le-a și trimis udeala de care au lipsă.

Cucernica femeie holbă ochii la slujitorul domnului, de parcă l-ar fi avut în față pe însuși scaraoschi.

— Ce vorbe-s astea, părinte?

Apoi, venîndu-i pandaliile, se repezi la bărbatu-său:

— Treci în față, cantore, și ține baldachinul.

Omul, știînd cu cine are de-a face, o băgă pe mîneacă și se grăbi să execute porunca femeii. Și astfel, el țînînd de prăjînie din față, ea de cele dinapoi, baldachinul porni, zgîlțit ca nealtădată, către sălașul lui cel de toate zilele, dar... fără preot sub el.

În vremea asta Gallo, gocimanul, se dădea pe lingă președintele Dosai.

— Frumos lăcușor mai brodirăți, n-am ce zice!...

— De ce-i zici lăcușor, măi creștine?

— Ei, îi zisei și eu așa, mai mult ca să-l alint, că prea-i frumușel, bată-l norocul. Da-i lac în lege. Ce vorbesc? E mare, dom-le, mare-n toată legea. Ei, ce-ai zice, tovarășe Dosai, dacă ne-am muia și noi oleacă picioarele în el?

Președintele rise cu poftă:

— E bine cînd vii la de-a gata, hai?

Ipok-baci se și bălăcărea, cu nădragii suflecați, pe unde era apa mai adîncă. De acolo, strigă oamenilor:

— Măi, să fie-al naibit. Da'ce? Voi credeți că eu n-aș mai fi în stare să dau cu lopata?

— Bine zice bătrînul! — grăi Gallo, gocimanul. Ne răcorim oleacă mădulele, iar după ce-om prîzni om fi și noi pe-aici, să dăm o mîna de ajutor. Ce mai tura-vura? Că doar, pînă la urmă, tot al comunei o fi lacul ăsta...

În romînește de Nic. A. STRĂVOIU

NE VIZITEAZĂ ȚARA:

PIANISTUL SAMSON FRANÇOIS

Sintem în anul Chopin. Muzica mareului compozitor, plină de sensibilitate și patos revoluționar, și-a găsit de-a lungul anilor mulți interpreți de valoare. La începutul lunii aprilie vom avea prilejul de a-l cunoaște pe unul dintre aceștia: pianistul Samson François.

Născut în anul 1924, în Germania, Samson François a fost un copil excepțional de înzestrat; el a început să cânte la pian la vârsta de 5 ani, iar la 7 ani a concertat în Italia.

S-a format sub îndrumarea lui Alfred Cortot, care l-a sfătuit să se înscrie la Conservatorul din Paris, în clasa profesoarei Marguerite Long, de la care preia înalta tradiție a marilor pianști ai secolului. La absolvirea conservatorului, juriul îi decerne premiul I, iar mai târziu, în 1943, el obține marele premiu al Concursului Marguerite Long-Jacques Thibaud. În 1945, în urma acestor succese, Samson François devine cunoscut în aproape toate țărilor Europei și apoi în America unde, sub bagheta dirijorului Leonardo Bernstein, prezintă publicului din New York, în primă audiere, concertul al V-lea de Prokofiev.

Colaborând cu dirijori celebri ca: Mitropoulos, Kubelik, Münch, Dorati, Cluytens ș.a. și participând la mai multe festivaluri muzicale internaționale, Samson François a interpretat, la unul din ele, concertul său pentru pian și orchestră, dovedind că, pe lângă intensă sa activitate concertistică, el este și un înzestrat compozitor.

Stilul său precis și clar, profunzimea interpretării, precum și perfectă stăpânire a tehnicii, ce-l face să învingă cele mai mari dificultăți cu o ușurință uimitoare, i-au adus consacarea ca pianist de renume internațional. Pentru execuția scilpitoare și redarea întregii sensibilități a lucrărilor compozitorului ce figura în programul unuia din recitalurile sale — Chopin — i s-a decernat în 1953, în Franța, Marele premiu al discului pentru interpretare.

Vizita pe care ne-o face este așteptată cu viu interes de către iubitorii de muzică: vom avea ocazia să-l ascultăm în cele două concerte pe care le va susține cu Orchestra Filarmonică, precum și în două recitaluri.

ORCHESTRA FILARMONICĂ DE STAT DIN SOFIA

La începutul lunii aprilie, Orchestra Filarmonică de Stat din Sofia, condusă de dirijorul Constantin Iliev, va fi oaspetele nostru. Ea va da două concerte în București, după care va face un turneu prin țară.

Absolvent al Conservatorului din Sofia și specializat la Academia de muzică din Praga, Constantin Iliev a dirijat succesiv Orchestra Operei din Russe și Orchestra Simfonică de Stat din Varna, devenind apoi, în 1956, prim-dirijor al Orchestrei Filarmonice de Stat din Sofia.

Repertoriul său bogat cuprinde, în afară de piese simfonice de compozitori bulgari, opere ale literaturii muzicale clasice și contemporane, începând cu Bach și Haendel și sfârșind cu compozitori moderni.

Ca o recunoaștere a talentului său de dirijor, cit și pentru calitățile sale componistice — a scris 5 simfonii, 4 concerte pentru instrumente de coarde, 2 cvintete și un mare număr de mici piese de cameră — lui Constantin Iliev i s-a acordat de două ori „Premiul Dimitrov“.

În Iași lui 1906 se deschidea, la Școala Normală, expoziția de pictură a elevului Cornescu Traian. După ce, timp de doi ani, îl avusesse profesor de desen pe Octav Băncilă, adolescentul întâmpina, timid, publicul. Cine auzise în acei ani de talentul acestui elev? Colegii și, poate, câțiva profesori. Totuși, începătorul de acum mai bine de jumătate de veac avea să devină unul din pictorii cei mai activi de... dincolo de șevalet, căci, prin 1910, student fiind la München, Traian Cornescu a întâlnit scena! Publicul german venit la spectacolul cu opera „Madame Butterfly“ descifra în program un nume cu rezonanțe străine; era iri epoca în care pictorul începea să deslușească și să îndrăgească tainele meseriei de pictor-decorator. Grea meserie, dar frumoasă! Trebuie să cunoști scena centimetru cu centimetru, ca să știi ce i se potrivește mai bine. Cea mai sigură cale spre această cunoaștere rămâne, fără îndoială, practica.

În anii refugiuului de la Iași, din timpul primului război mondial (scurt timp după ce, împreună cu prietenii săi Nicolae Tonitza, Camil Ressu și cu alți pictori, Traian Cornescu înființase gruparea „Artă română“), Teatrul Național prezenta spectacolul „Serenada din trecut“, ale cărui decoruri aparțineau tinărului scenograf. Acesta a fost debutul în țară. De atunci Traian Cornescu nu s-a mai despărțit de scenă. Ani în sir, pe afișele teatrelor noastre — și în primul rând pe cele ale Teatrului Național din București — alături de numele unor regi-zori de talia lui Paul Gusty sau Soare Z. Soare, numele lui Traian Cornescu apărea în dreptul decoratorului. E greu să desprind vreun titlu din cele câteva sute denumind piesele ale căror decoruri le-a creat pictorul. Fotografii și memoria spectatorilor sînt singurele care le mai păstrează, căci în bombardamentul care a distrus Naționalul au dispărut și multe din roadele muncii lui Traian Cornescu.

Virtuos după numărul anilor, însă tânăr după puterea de muncă,

CU PENELUL, PE SCENĂ

el a pornit apoi să zugrăvească cadrul unei alte lumi decît cea pe care o zugrăvise pînă la 23 August 1944. „Ziua cea mare“ de Maria Banuș, de pildă. Iar după ce, la capătul Bucureștiului, dincolo de Podul Grand, se ridică un teatru tînăr, pictorul-decorator părăsi scena centenară pentru cea care număra abia cîțiva ani. Acolo au renăscut „Revizorul“, „Titanic vals“, „Rapsodia țiganilor“, „Nevestele vesele din Windsor“, „Volpone“, „Picul“. Decorurile îi aparțineau lui Traian Cornescu.

La conducerea întreprinderii „Decorativa“, unde a fost chemat în 1950, Traian Cornescu și-a extins activitatea în toate teatrele din țară. Scenele moderne — rulante sau glisante — ale unor teatre bucureștene (cum sînt Giuleștiul și C.C.S.-ul) sau din alte orașe ale țării au fost lucrate sub directa îndrumare a acestui veteran care,

în activitatea sa, îmbină arta cu tehnica. Deși absorbit de această muncă, Traian Cornescu, artist merit azi, nu și-a uitat penelul, iar pictura sa pare ruptă din însăși viața pe care a dus-o. În atelierul pictorului sînt înșirate numeroase pinze: unele scăpate din incendiul vechiului Național, altele noi. Cîteva peisaje din R.P. Bulgaria și naturi moarte s-au rătăcit în masa compactă a imaginilor teatrale. Dincolo de desen și culoare pulsează scena: actori întruchipidî diverse roluri, muncitori robotind la construirea unei turnante.

Traian Cornescu împlinește 75 de ani. Din activitatea sa s-au strîns un număr impresionant de lucrări cu care maestrul pregătește o nouă expoziție, o expoziție retrospectivă care să-i încununie activitatea de peste o jumătate de veac.

Radu RUPEA

Traian Cornescu: „Brigada lui Zamfir de la Teatrul Muncitoresc Giulești“.

OPINII...PE SCURT

UN PERSONAJ INTERESANT — O ACTRIȚĂ MARE

tăcut Căline Mouret. Minciuna, ipocrizia, ticăloșia familiei burgheze în mijlocul căreia a viețuit au scirbit-o, au indignat-o. Dar a tăcut, căci altceva nu știa să facă. A tăcut și atunci cînd aranjamentele meschine ale familiei au călcat peste sufletul și dragostea ei și au constrîns-o la o căsătorie nefericită. Cu vremea, Căline s-a resemnă și a îngrămădit cu indiferență decenii după decenii în sacul vieții ei. Și iată că, acum, longevitatea-i neobișnuită și, în mod special, festivitatea sărbătoririi celor 106 ani ai săi constituie pentru mult detestata familie Mouret prilejul unor afaceri și a unei binevenite reclame. Bătrîna Mamouret va fi gătită, plimbată, urcată pe estradă și arătată lumii ca un fenomen, ca femeia cu barbă sau omul care inghite săbii. Iar în locul taxei de intrare, oaspeții vor plăti cu bani grei lui Antoine Mouret, proprietarul hanului „La mielul alb“ și nepotul bătrînei, camerele, consumabilele, ba chiar și ferestrele de la care se va putea urmări sărbătorirea oficială a decanei poporului francez. Numai că iată, dintr-o dată reclama mișcătoare și vorbitoare a afacerilor Moureților, bătrîna tratată pînă atunci ca un copilăș irresponsabil, se trezește din amorțirea de decenii și se dovedește nu numai lucidă și înțeleaptă, ci și plină de vigoare: dacă viața ei a fost distrusă de legile murdare ale familiei burgheze, dulcea și curata ei strănepotă Marie-Jo nu trebuie să aibă aceeași soartă. Va trebui să plece cu iubitul ei, circarul

Francoeur, oricît ar urla și ar spumega Moureții.

Aici începe lupta. Și de unde la început Lucia Sturza-Bulandra dăduse Călinei Mouret un mers govăielnic, mișcări sărace și cuvinte întretăiate, pe măsură ce ciocnirea ei cu ticăloșia și avditatea familiei Mouret se înțelege, personajul capătă o vigoare impresionantă. Nici acum nuanțele nu lipsesc: Mamouret e, pe rînd, sireată, duioasă, aprigă, cinică, dar nici un moment nu cedează teren în fața inamicilor. Scena în care ea înfruntă întreaga adunare a Moureților, improvînd cu spontană fantezie tot felul de istorii ce dovedeau fragilitatea genealogiei lor, este de antologie, ca și cea a conversației nocturne cu Francoeur, de altfel. Creația Luciei Sturza-Bulandra domină spectacolul Municipalului, poate și prin intenția regizorului George Teodorescu, care a desenat restul personajelor în linii mai vagi, considerînd, probabil, piesa în primul rînd un portret dramatic. Concepția aceasta nu ajută însă reliefului pregnantă a tuturor implicațiilor sociale ale piesei, de unde și insuficiența valorificării a tuturor intențiilor satirice existente. Păcat: alți regizori, cit și interpreții aveau doar posibilitatea unei complete realizări artistice a spectacolului.

Un lucru foarte bun în spectacol: decorurile lui Gh. Ștefănescu și N. Savin, foarte ingenioase, concepute în spiritul piesei, grațioase și nu lipsite de umor.

Sanda FAUR-DIMA

Din motive tehnice, ultima imprimare nu s-a făcut la Kremlin, ci la Agenția centrală de presă. Vladimir Ilici era bine dispus, iar la sfârșitul înregistrării s-a fotografiat.

Amintiri despre LENIN

UN GLAS ÎN ETERNITATE

Cuvîntul său. Nu scris, nu tipărit. Ci rostit de glasul său, viu, cu intonații și inflexiuni atît de bine cunoscute. Glasul lui Vladimir Ilici a rămas înregistrat pentru vece pe niște discuri de aramă.

Pe timpul acela, cînd puterea sovietică era încă la începutul începutului, în Uniunea Sovietică exista doar o modestă fabricuță de plăci de gramofon, și aceea în ruină. La cererea lui Lenin, fabricuța a fost restaurată și reutilată cu ajutorul unicului specialist existent pe atunci în fabricarea discurilor. Iar Agenția centrală de presă a primit sarcina de a asigura imprimarea și difuzarea unor discuri cu caracter agitatoric, cuprinzînd cuvîntări ale unor personalități sovietice (pe lista alcătuită de însuși Lenin figura și Maxim Gorki).

De îndată s-au și început înregistrările la Kremlin.

Printre primele cuvîntări leniniste înregistrate au fost cuvîntarea adresată Armatei. Roșii la 29 martie 1919 și cuvîntul în memoria tovarășului Sverdlov. Condițiile tehnice înapoiate în care se făceau înregistrările nu permiteau o durată mai mare de trei minute pentru un disc. Cînd înregistra, Lenin era mereu atent ca nu cumva cuvîntarea sa să fie mai mare sau mai mică de trei minute. „N-aș vrea să se piardă nici o secundă—spunea Vladimir Ilici. O să vedeți. Pentru data viitoare mă voi pregăti în mod special”.

Și, într-adevăr, Ilici i-a uimț pe toți cei prezenți prin grija și minuțiozitatea cu care s-a pregătit. După ce a calculat cu ajutorul unui cronometru numărul de cuvinte rostite într-un minut, Lenin a redactat un manuscris a cărui lectură a durat exact trei minute. „Îmi place foarte mult statistica și am

păstrat predilecția pentru calculele rigurose exacte”—spunea Vladimir Ilici.

Fiecare din cele 11 plăci galvanizate de aramă care s-au păstrat de atunci și care se află în arhiva Institutului de marxism-leninism de pe lângă C.C. al P.C.U.S. constituie o neprețuită relicvă istorică. Sonoritatea lor era însă insuficientă. Aparatura veche, neomogenitatea masei de ceară, încăperea necorespunzătoare din punct de vedere acustic și imperfecția proceselor galvanice de pregătire a stereotipiei, toate acestea nu puteau să nu dăuneze calității înregistrării.

Au trecut anii și noile cuceriri ale științei sovietice în domeniul electroacusticii au dat posibilitatea să se „restaureze” discurile. Așa cum restauratorii operelor de artă plastică redau străvechilor pînze strălucirea originală, și specialiștii în electroacustică au elaborat o metodă originală de „curățire” a înregistrărilor de orice zgomote parazite, dîndu-le în același timp și o mai bună sonoritate. Șapte din cuvîntările lui Lenin au fost recent imprimate pe un disc microsillon.

Astfel, discurile leniniste le-a fost redată o a doua viață. Glasul genialului învățător al clasei muncitoare răzbate viu peste generații

LA SFAT CU ILICI

Lui Vladimir Ilici îi plăcea să pună întrebări și o făcea cu multă pricepere. Participarea sa activă la discuție nu era disimulată cu nimic. Dimpotrivă, ea apărea în modul cel mai vădit. El știa să câștige simpatia interlocutorului său prin interesul viu față de tema discuției. Vladimir Ilici puneă cîte o întrebare, apoi o

formula din nou, dar sub alt chip. Revenea de cîteva ori la fiecare dintre întrebările sale, îți sugera răspunsurile, îți cerea sfatul și în felul acesta te antrena în discuție. Se străduia să găsească soluția, voia să audă o propunere sau formularea precisă a motivului care te făcea să nu fi de acord cu ceea ce propusese el. „Te îndoiești? — o

întrebă el odată pe secretara lui, care avea atunci 22 de ani... Ai la dispoziție cinci minute ca să-ți expui obiecțiunile”. Și Lenin își scoase ceasul, instalandu-se comod ca s-o asculte.

Și mie Vladimir Ilici mi-a pus nu o dată întrebări. Aveam pe vremea aceea 24 de ani. Eram tînăr, plin de încredere în mine și aș fi vrut tare mult ca Vladimir Ilici să procedeze așa cum îl sfătuiam eu. Acest lucru nu se întimpla însă aproape niciodată. Într-o zi, cînd Vladimir Ilici se sfătui din nou cu mine, îi spusei:

— Omul vă zice una și dumneavoastră faceți tot cum știți.

Lenin izbucni în ris. — Te sfătuiesc și pe dumneata să procedezi la fel. Ascultă ce spun toți și fă cum crezi că e mai bine!

V. ȘULGHIN

„V. I. Lenin în drum spre Petrograd”

Desen de P. V. VASILIEV

LENIN ȘI SHAW

În biblioteca personală a lui V.I. Lenin există un compartiment special cuprinzînd cărțile primite în dar de la scriitori, poeți și personalități politice ale timpului. Multe dintre aceste cărți i-au fost trimise de peste hotare. Aci se păstrează și un exemplar al piesei lui Bernard Shaw „Înapoi spre Matusalem”. Pe coperta volumului se află următoarea dedicație din partea autorului:

„Lui Lenin, unicul om de stat european înzestrat cu

*to Marcus Shaw
the only European state who is helping
the only state in the world to help
the only state in the world
for David Shaw.*

1921.

talentul, caracterul și cunoștințele corespunzătoare funcțiunii sale de răspundere”.

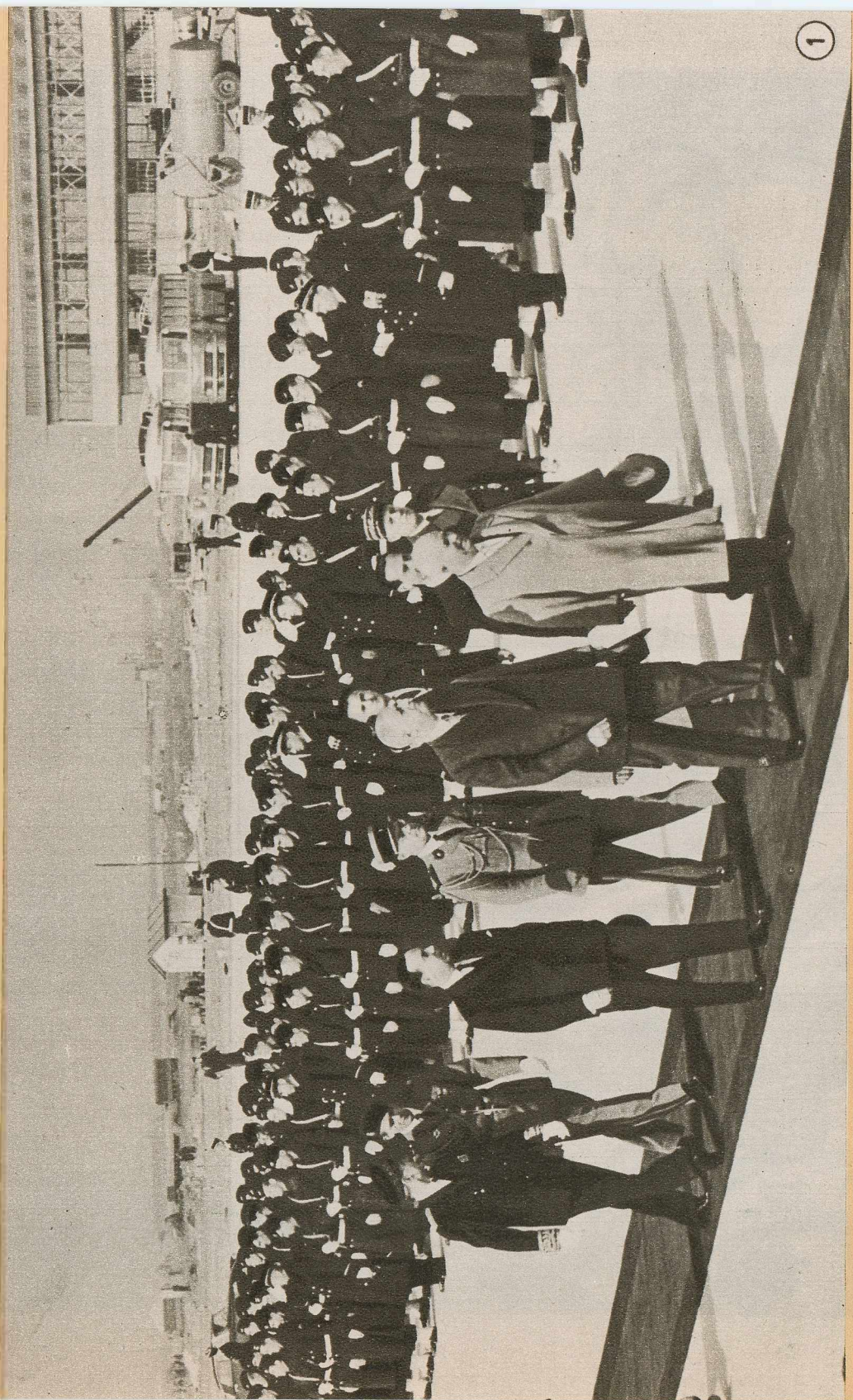
... Ceea ce exprimă, în același timp, înalta prețuire acordată conducătorului sovietic, cît și, în subtext, părerea scriitorului satiric englez despre oamenii de stat burghezi.

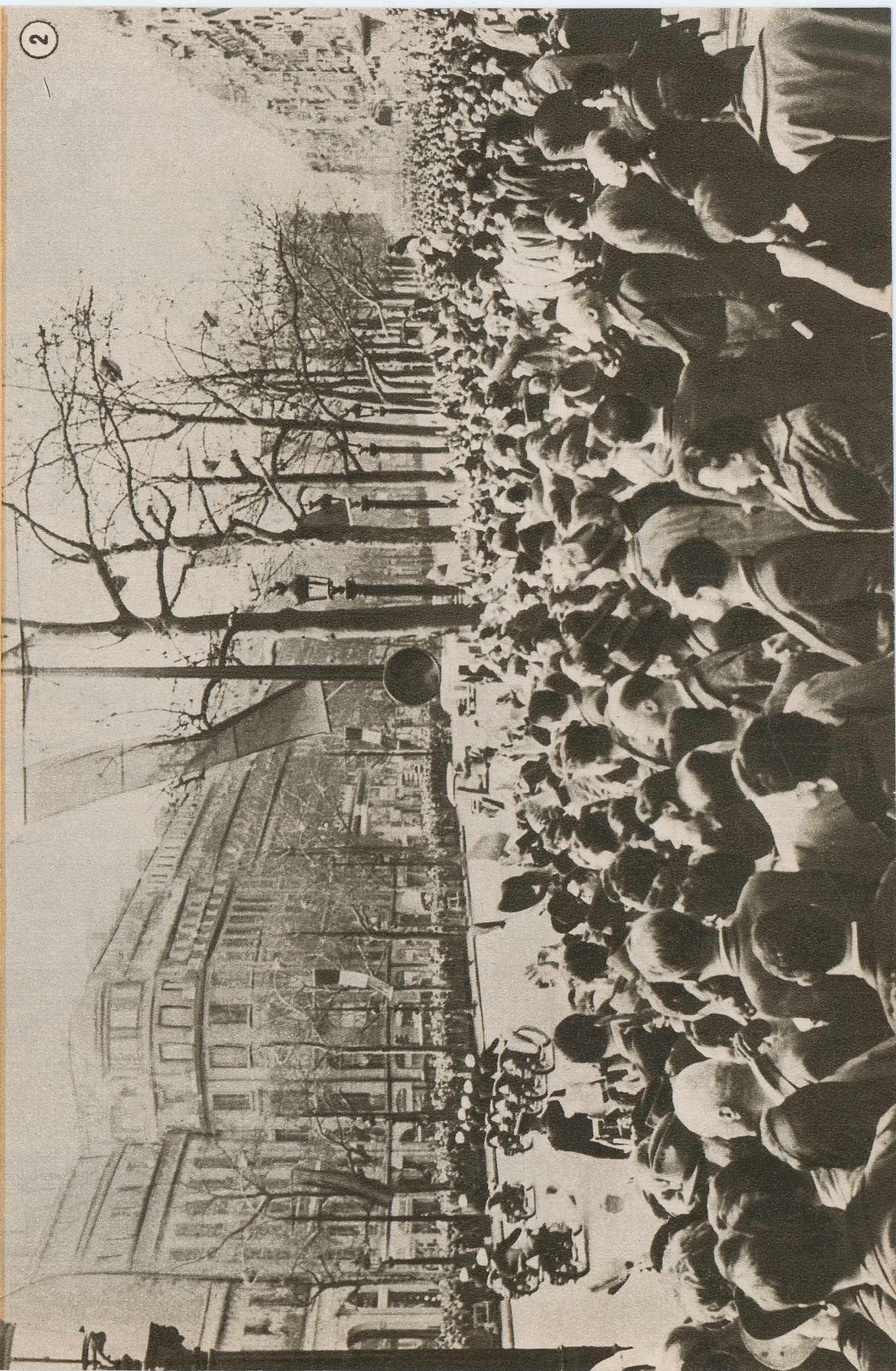

Cine dintre voi știe să se joace de-a șoarecele și pisica?

Desen de N. JUKOV

VIZITA LUI N. S.

HRUȘCIOV ÎN FRANȚA

3

① N. S. Hrușcirov și generalul Ch. de Gaulle trec în revistă garda de onoare, pe aeroportul Orly.

② O mulțime imensă a umplut trottoarele de pe Champs Elysées, pentru a-l putea vedea și aclama pe primul ministru al Uniunii Sovietice.

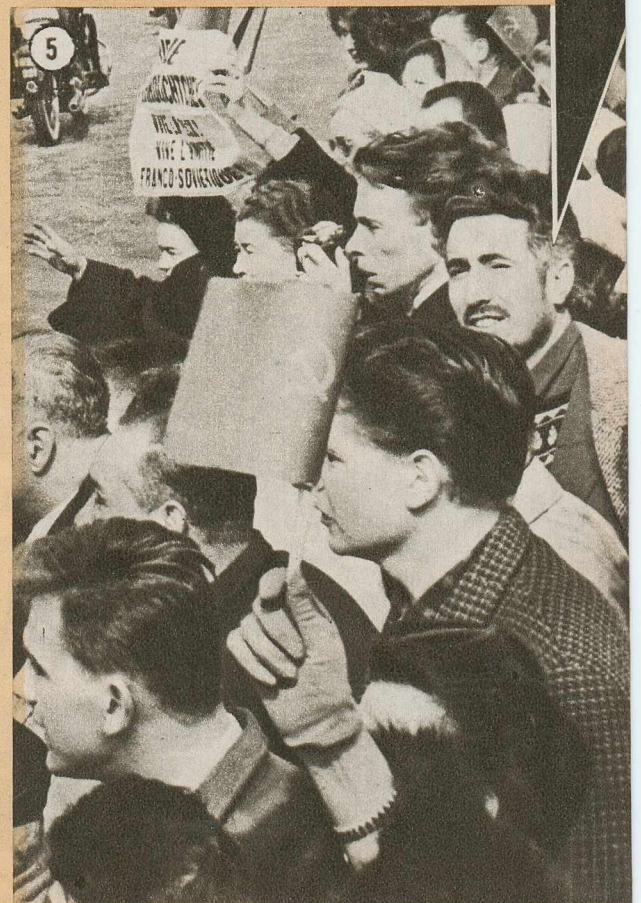
③ De la aeroport, N. S. Hrușcirov, însoțit de președintele Ch. de Gaulle, a plecat într-o mașină deschisă spre Quai d'Orsay (Ministerul de Externe).

④ La dineul oferit de președintele Ch. de Gaulle, în Palatul Elysée; de la stînga spre dreapta: Nina Hrușcirova, generalul Ch. de Gaulle, N. S. Hrușcirov și d-na de Gaulle.

⑤ Parisul în întâmpinarea înaltului oaspete sovietic.

4

5

La Mont Valerien — locul martirajului a numeroși luptători din mișcarea de rezistență — N. S. Hrușciov a depus, în semn de omagiu, o enormă coroană de flori.

Pe străzile Parisului, uralele și ovațiile nu conținesc : „TRĂIASCĂ HRUȘCIOV!”, „TRĂIASCĂ PRIETENIA FRANCO-SOVIETICĂ!”

Tilișca, fermecătoare așezare la poalele munților.

BUNĂ-DIMINEAȚA, PRIMĂVARĂ!

de George CIUDAN

Fotografii de Elena GHERA

Bună-dimineața, munți! Bună-dimineața, mioare! Bună-dimineața, ciobani! Primăvara a lăvălit peste voi, exuberantă și fermecătoare.

Bacii și băcițele ne salută de la nari înălțimi și ne spun preludivul mui cîntec în care nu e nici pomeire despre ciobanul care și-a pierlut oile. Ascultați-l cu pălăria în niini, cu simțămîntul omului sloiod, cu mîndria omului care stă-înește pentru veceie semeția munilor. Jelea și tristețea ciobănească le aici, de la Tilișca Sibiului, au ost duse la cimitir, fără nici o acrimă, în marșul victorios al ultimelor cincisprezece primăveri. De ceea sutele de ciobani — ciobani în tată în fiu — te salută, primăvară, cu fluierul ridicat spre slăvi, icînd:

*Cînd mă uit la oi și miei
Parcă-s munții toți ai mei.*

Pribegii au părăsit „ratul“

Dar cîntecul ăsta de bucurie și le ieșire la lume n-a fost cunoscut prin părțile acestea în trecut nici le munți, nici de ciobani. Din trăvechea traistă ciobănească oa-nenii ne dau spre mărturie cîteva riersuri tărăgănate, în care e curinsă o istorie de ciobănie și robie:

*Oș, săracul ciobanul,
Că-i șeful măgarului,
Veșnic stîlpul vîntului
Și masa păduchelui.*

Sătui pînă peste cap de traiul efectat în asemenea versuri, mulți ciobani transilvăneni, printre care i unii din Tilișca, au hotărît să-și

schimbe destinul, aruncînd fluierul în văgăuna munților și plecînd în alte părți de lume. Unii au fost atrași de mirajul Americii. Și-au lăsat muierile cu prunci în leagăn și s-au dus — înainte, ba și după primul „răzbel“ mondial — „să facă avere“. Cei care și-au bizuit însă viața numai pe muncă și pe cînte s-au întors tot cu traista în băț, tot săraci ca degetul. Pantelimon Iuga a „sondat“ America în două rînduri. A venit cum a plecat. Umblarea prin lume i-a dat însă înțelepciune, fapt pentru care Pantelimon a intrat în întovărășire de la bun început.

Printre cei care au pribejit prin lume se află și Ion Iuga. El a fost ceva mai norocos. Cînd s-a reîntors din America, înainte de cel de-al doilea război mondial, avea ceva bani la ciorap: exact cît îi trebuia pentru un loc de casă. Dar pentru a-și procura materialul de construcție, a intrat din nou slugă la capitalismul autohton. Și tot fără casă a rămas. Idealul lui Ion Iuga îl împlinesc azi cei cinci feciori ai săi, toți cinci întovărășiți. S-au pornit pe durat case.

Nimeni nu mai fură munții

Tilișcanii stăpînesc azi aproape 2.000 de hectare teren. Din acestea însă, doar 130 sînt arabile. Restul e fîneață, pădure. De aceea localnicii au iubit de o sută de ori mai mult oile și muntele, decît plugul. Dar era cu neputință ca fiecare om să aibă un munte. Pentru aceasta trebuia să fii gros la pungă, gata să cumperi muntele care se vindea la licitație. Cine avea bani, avea

Băcițele rămase acasă: una toarco, alta îndrugă, alta se gîndește la dragul ei, plecat pe munte.

DOFTANA

Fascismul ne-a smuls de lângă inegalabila emoție a întiului „tată” — rostit de întiul nostru fiu.

Fascismul ne-a răpit bucuria de a înălța un zmeu la capătul sforii deșirate din ghemul cu proaspete amprente de magiun.

Fascismul ne-a hărăzit și fulgerării vînei de bou și cenușului cotidian al celelei.

Fascismul a silit implacabilii drugi de fier să ne refuze imensitatea-albastră a munților și-a cerului.

Dar fascismul, zădarnic — cu degetele lui de singe și beznă pătate — a căutat rubinul inimii noastre!

Sîngele nostru s-a desfășurat în steagul roșu, în chezașia că meșterul Manole nu-și va mai frînge niciodată aripile de vis și șindrila pe-acest strămoșesc pămînt.

Iată pentru ce te urmă, soare din august, cum pîlcurile compacte ale copacilor urmează cursurile apelor care fertilizează cîmpurile...

SE SCRIE ISTORIA... — minerii —

Condeii poartă un nume bărbătesc: ciocan de abataj. Cerneala se numește: și dinamită, și curaj...

Ei scriu o istorie a vremurilor viitoare rezumată cu ajutorul unui singur, dar incandescent, cuvînt: comunismul!...

MĂ-NCHIN FRUMUSEȚILOR LUMII...

Mă-nchin frumuseților lumii,
mă-nchin celor șapte minuni...
Mă-nchin frumuseților lumii!

... Ci noi și a opta minune
iscat-am și-am pus-o pe cer:
o stea e — ce nu va apune!...

O stea e — rotundă ca scutul
purtat în război de străbuni...
Și păcii, de strajă-i stă scutul —
planeta lansată pe cer!

LA MOARTEA POETULUI

Urâsc să-aud șuierătura,
a morții coasă s-o aud —
ce spicului, frumos și crud,
îi frînge visul și făptura!

SFÎRSITUL RĂZBOIULUI

Din tuburile de cartușe,
din casca plină de pămînt,
prin pînza raniței —

brîndușe
ies ca să se răsfețe-n vînt.

DRUMUL MEU

Eu nu m-am înfruptat, prieteni,
o știu bine,
nici din albastrul mării care l-am rîvnit
și încă arde ca o sete-adînc, în mine,
nici cupa dragostei — în tihnă — n-am golit!
N-am cheltuit azurul ca pe-un gologan.
N-am ocolit, bătînd poteci străine
de marșul meu sub seceră și sub ciocan!
Și dacă am trăit mărșăluind flămînd
de toată frumusețea lumii — o știu bine —
cu patină-am slujit-o, ceas cu ceas — în cînt!

munte, avea turme de oi, avea lînă, avea brînză, avea bani peste bani. Mergeți la Tilișca și veți afla că în trecut toți munții erau proprietatea cîtorva exploatare ai satului. Mergeți la Tilișca și veți afla că Ion Crăciun, Gheorghe Miclăuș și alți nenumărați tilișcani — neavînd nu un munte, dar nici un delușor măcar — au trebuit să cio-bănească la alții ori să-și ieie lumea în cap, pentru a-și schimba destinul.

Azi, pe Crenți, pe Frumoasa din Gru, pe Frumoasa din Pirău, pe Sărăcin și pe Balindre, pe toți munții pasc oile întovărășiților din Tilișca.

Despre vinderea munților, băcițele mai povestesc din cînd în cînd copiilor.

- Mamă, n-o să ne mai fure ni-meni munții?
- Nu, puile!
- De ce?
- Fiindcă-i păzește tat-tu.
- Măi, măi, ce putere are tata!

E grozav. Și-i numai cioban la întovărășire!

Comuniștii deschid inimile

Întovărășirea din Tilișca n-are nici doi ani. O bună parte a săte-nilor s-au înscris în întovărășire cu întreaga suprafață de pămînt. Alții, cu trei sferturi. Alții, cu jumătate. Vreo 14 familii, printre care multe babe tradiționaliste și mistice, stau încă pe dinafară. Dar sînt semne că și oamenii aceștia se vor hotărî într-o zi să iasă la lume pe ușa din față a vieții. Pentru ca ceasul acesta să vină cît mai curînd, oamenii cei mai inimoși din Tilișca se străduiesc ca tînăra lor întovărășire să se pună zdravăn pe picioare, să-și lărgească hotarele din vilcea pînă-n vîrf de munte, să aibă oi mai multe și mai lăptoase și o bază furajeră cu mult mai îndestulătoare ca cea prezentă. De bună-seamă că toate acestea nu se vor întîmpla cît ai bate din pal-

me. Se cer a fi biruite rămășițele de îndoieli care au țesut inima omu-lui de munte veacuri de-a rîndul.

În ultimii ani, tilișcanii au pri-mit bani frumoși de la stat. Oame-nii care au rîvnit o viață întreagă după un ideal — cîteva oițe — au început să-și înjhebe mici turme. Așa se explică faptul că, indivi-duali fiind, sătenii din Tilișca, sprijiniți de stat, au început să-și modifice destinul. Un exemplu slu-jește acest adevăr: în ultimii ani, în Tilișca s-au construit peste 70 de case noi. Contractările cu statul au mărit pungile tilișcanilor.

Cînd oamenii cei mai luminați din sat au hotărît să meargă și mai departe, unii, mai retrași și mai pustnici, au rămas pe gînduri... „O hi bine la tovărășie? Merge tovărășia la munte?” Comuniștii aveau de lucrat cu oameni care, deși nu se fereau de socialism, nu-i zăreau încă perspectivele. Gheor-ghe Bratei, Vasile Gîndilă, Ion Crăciun, Constantin Răceu și alți

membri și candidați de partid au străbătut dealurile, au ajuns în munți, la stîne, și au început să deschidă inimile oamenilor. Cînd s-a alcătuit fondul de bază al întovărășirii, cîteva tilișcani au adus oi mai slăbuțe și mai sărace în lapte. Comuniștii iarăși au intrat în inima oamenilor, arătînd că a aduce la fondul de bază oi slabe înseamnă să-ți furi propria ta că-ciulă. Oamenii și-au dat seama de acest lucru și cei care au continuat să aducă oi la fondul de bază — printre care și frații Ion și Dumitru Zeicu — au venit cu cele mai bune. În ziua înființării întovărășirii, cîteva săteni n-au avut oi. Și le-au procurat. „Pentru că nu-i de ajuns — vorba lui Ion Crăciun — să vii la întovărășire numa' cu căciula în mînă”.

În ceasul de față comuniștii con-tinuă să deschidă și mai mult ini-mile oamenilor, determinîndu-i să sporească turma de oi a întovărășirii chiar acum, în toi de primăvară.

Trăiască craii munților

La Tilișca diminețile au un far-mec molipsitor. Casele, văile, deal-lurile și munții sînt îmbrățișați de soare și de zîmbetul băcițelor.

Spre vîrfuri, spre stîne, suie craii munților, ciobanii. Au bunda întoarsă și-i zic din fluier un cîn-tec de primăvară. Cîntecul e dus de vîi mai departe, ajunge la stîna, în munte, și toate înălțimile îl reiau apoi. Muntele, îndrăgostit de noul său stăpîn, drept mulțu-mire răspunde:

— Trăiască craii munților!

La stîna: un foc, o bucată de slană friptă și un cîntec ← de primăvară.

O discuție între doi întovărășiți. ↓

CU SARE ȘI PIPER

MÎNCĂTORUL DE ORE

Abia intrasem în casă. Ceasul de pe noptieră arăta, calm, ora 16. Deodată aud zbirnițul soneriei. Pornesc a-lene spre ușă. O deschid. În prag, un bărbat întreg vîrste. Ne salutăm. Îl mai privesc o dată.

— Ce, nu mă recunoști? Eu sint Eremia.

— A, da!

Nu-l văzusem de multă vreme. Îl poftesc în casă. Ia loc. Iau și eu.

— Te-ai instalat confortabil — începe discuția Eremia. Îmi place noua ta locuință. Dar de ce nu muți dulapul mai în stînga? Și masa asta ai putea s-o împingi lîngă perete. Ce bine că stai singur! Vecinul meu gătește în bucătărie. Una-două, își face salată de cartofi cu ceapa și iăcrimez.

— Așa e în bucătărie... — O fi, dar eu nu suport mirosul de ceapă. În sfîrșit, ce mai tura-vura! Mută dulapul și împinge masa! Lui Vasile tot eu i-am pus casa la punct...

Mă uitam la el nedumerit. Tocmai cînd să deschidă din nou gura, l-am întrebat:

— Cu ce ocazie pe la mine? — Am frunzărit azi-dimineață carnetul cu adrese și am dat de tine. Hai să-i fac o surpriză — mi-am zis. Frumos din partea mea, nu?

— Da — am glăsuț dezacordat.

— Acum, că tot am venit pe la tine, poate mă ajuți într-o problemă. Am supărări.

— Cu vecinul? — Aș! Cu ăla o rezolv eu! Cu Teodoru. Îl știi, nu?

— Nu.

— Asta-i bună! Cum nu? Adu-ți aminte!

— Nu-l știu, parol! — Ei, lasă bancurile. Ai să-ți amintești, n-am nici o grijă. Teodoru e un afurisit. L-am rugat de zece de ori să mă trans-

tere la aprovizionare, la unitatea B. Și nu vrea. Cică acolo îi trebuie un eunoscător. Ce dacă nu mă pricep așa bine? Dacă o să gresesc, am să-mi fac autocritica. Nu-i cîștit dacă-mi recunosc vina? Zău că nu știu ce să mă mai fac cu el.

— Dar de ce ții așa mult să treci la unitatea B?

— Ia gîndește-te. Apropos! Ce mă tot întrerupi? Lasă-mă să mă vorbesc și eu. În tine am încredere. Ești un om serios. Las' că știu eu. Dar să nu uit: cum ai timp, mută dulapul și împinge masa. Întreabă-l pe Vasile dacă nu-i mulțumit cum i-am aranjat mobila.

— Dar cine-i Vasile? — Ești formidabil. Te faci că l-ai uitat și pe ăsta! Ai haz, dar cu mine nu-ți merge.

Mi-am aprins o țigară. E ora 17,30. Pe frunte mi-a apărut o primă tranșă de broboane. Scot batista și mă tamponez ușor.

— Ce ai? Ti-e rău? — Nu. Mi-e bine!...

— Ce crezi? Face să mă duc să vorbesc cu Pascu?

— Cu?... — Cu Pascu. ăla care m-a recomandat. Ai?

O toropeală puse stăpînire pe mine. Nu mai am pic de putere.

— Ei, unde-ți fuge mintea? — răsună vocea puternică a lui Eremia.

Readus în fire de undele glasului său, am rostit:

— La cine vrei să mergi? — La Pascu, dragă.

În acea clipă mi-am dat seama definitiv că trebuie să renunț la orice întrebare în legătură cu acest nou personaj. În consecință, am exclamat învins:

— A! La Pascu? De ce nu?

— Așaa! Așa te vreau! Hotărît! Va să zică, ești de acord. Dacă Pascu o să-l determine pe Teodoru să mă treacă la „B”, la fiecare început de lună am să fiu mai puțin aglomerat și atunci pot veni la tine să stăm de vorbă în tihnă. Acum mă grăbesc. Vreau să-l prind pe Pascu acasă. Cit o fi ceasul?

— E tirziu, Eremio!

— Atunci mai stai! S-ar putea să se fi dus omul la vreun film.

— Nu te supără, dar eu trebuie să plec. Sint invitat.

— Fie! Atunci mă duc la Ilie. Îl știi sigur și pe ăsta. Uite, abia azi îmi dau seama cite cunoștințe comune avem.

L-am condus pînă la ușă. Cînd să iasă, se oprește și mă întrebă:

— Va să zică, să merg la Pascu?

— Ți-am spus: de ce nu? — Ți mulțumesc! Și mai viu eu! N-am să uit niciodată că m-ai... servit!

Era ora 20,45.

P.S. În timpul nopții, am visat cum că Eremia și-a pierdut carnetul cu adrese, iar pe a mea n-a memorat-o.

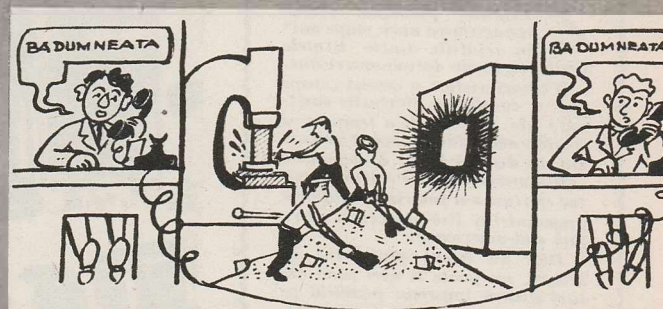
Așa sint visele: în general, frumoase.

Dan MANOLESCU

UMOR DIN ÎNTREPRINDER

Din gazetele de perete ale uzinelor „Mao Tze-dun”

O grămadă de moloz a zăcut un timp neridicată la forjă, deoarece tovarășii din conducerea secției declinau competența.

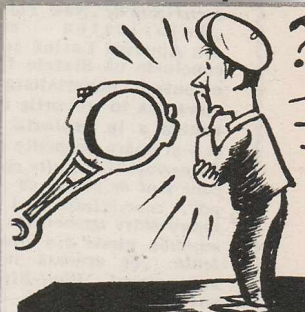
Cînd doi... discută, forjarii asudă.

Dușurile cu apă caldă nu funcționează bine la noul grup social al uzinei.

Strungarul Radu Ion rebusat o bielă pentru pompa „Triplex”, după ce aceasta fusese prelucrată

— O fi mai greu de reparat o țeavă de apă, decît de realizat complexele agregate care se fabrică în uzina noastră?...

RADU ION: „A rebusat și nu rebusat?” — aceasta-i înbarea...

În timp ce cazanul de 50 de tone era gata de exdiera la beneficiar, regulatorul de temperatură nu i era încă pleca. Motivul: biroul studii nu terminase redactat „Cartea agregatului”...

— N-ați fi de părere să planificăm cartea pentru anul viitor?

Tov. Dinu Ștefan a părăsit sala căminului cult din comuna Bragadiru, lăsînd fără muzică echipa dansuri a uzinei.

DINU ȘTEFAN: Nu știu cum s-or descurca fără muzică. GAZETA DE PERETE: În orice caz, mai ușor decît Dinu Ștefan spirit tovarășesc...

L. LAGHIN

JURĂMÎNTUL ȚÎNȚARULUI

Era seară. Stelele străluceau pe firmament. Țîntarii roiau și întepau. Unul a fost prios. Țîntarul începu să țiuie, să geamă, să-și frîngă lăbuțele. Lacrimile îi curgeau șuvoi. El cerea îndurare:

— Ce-aveți cu mine, cetățeni? Comiteți o greșală enormă! M-ați luat, pesemne, drept unul malaric, un anofel. Uitați-vă la mine dacă am fason de anofel! Nu sint decît un biet țîntar din cei mai obișnuți. Uitați-vă la abdomenul meu: cum stă? Stă paralel cu suprafața de sprîjin. În timp ce la cel malaric stă înclinat sub un unghi, ba chiar, să am tertare, vertical. D-apoi

sulițele maxilarului inferior? Indiciul cel mai sigur. Vedeti, la mine sulițele sint mai scurte decît trompa — în timp ce la blestematul de anofel ele sint egale cu trompa. N-aveți decît să întrebați pe cine vreți: oricine o să vă spună că nu mint. Uitați-vă, dacă vreți, într-un manual, în „Viața animalelor”, dacă credeți de cuvîntă...

— Totuși — i se răspunde Țîntarului — tu întepi! Ustureimea produsă de întepăturile tale e de nesuportat. Nu e chip de trăit din cauza ta, Țîntarule!

— Și cînd vă gîndiți că toată viața m-am străduit să întep cit mai puțin dureros! Iar începînd de astăzi, vă dau cuvîntul meu că nu mai întep de loc. Dacă vreți, pot să vă dau și în scris! Fie-vă milă de un biet nefericit Țîntar, tată a unei numeroase familii!...

— Cum asta? — îl întreabă oamenii. Nu știam că ai o familie numeroasă.

— Nu credeți? — răspunde Țîntarul plîngînd în hohote. Uitați-vă la halta de colo: toate larvele care plutesc pe ea, toate sint ale mele!

Controlînd la fața locului, oamenii văzură că, într-adevăr, erau o puzderie de larve. Să tot fi fost un milion, ba poate chiar mai multe.

— De — spusera ei — poate că ar fi cazul să încercăm să-i dăm drumul, dat fiind că, în primul rînd, este împovărat de o familie grea, iar în al doilea rînd, fiindcă e gata să ne dea în scris că n-o să mai întepe...

Țîntarul era emoționat la culme:

— Vai! Cît vă sint de recunoscător! Să vă dea Dumnezeu sănătate pentru bunătatea voastră, iar copilașii voștri să ajungă cu toții numai generali, laureați și academicieni! Jur să nu mai întep! Dați-mi hîrtie, dați-mi un stilou să semnez de urgență documentul.

Și începu Țîntarul să bizie, să țiuie, să bata cu lăbuțele în masă, scapărînd din ochi. Au văzut oamenii că au de-a face cu un Țîntar foarte sincer și au slăbit strînsoarea, punîndu-i în față un toc și hîrtie.

— Semnează!

Iar el, numai ce-l vezi cum se infinge în mîna unuia dintre ei și — bizzz! — p-aci ție drumul.

— Uite, blestematul; uite, sperjurul! Puneți mîna pe el!...

Mai încearcă de pune mîna pe el, dacă poți!

ȘEDINȚOMANUL LA BAL

Ședințomanul socotea că-i o ședință, dar nimerise, bietul, la un bal. Oprind orchestra, cuvîntă cu elocință: „O spun în interesul general! Un bal nepregătit cum se cuvine Ne poate face numai de rușine! Văd, tinerii dansează; dar în viață Din orice acțiune se învață! Cum s-a pierdut aceasta din vedere, O analiză critică se cere! Și-apoi vom discuta și planul Organizării unui bal, la anul!”

Eu, care-am mers la bal fără de știință. Am nimerit, din vina lui, la o ședință.

I. TARABUKIN

L. LAGHIN

America Latină împotriva dominației S.U.A.

Ziarul „New York Herald Tribune” proclamă recent inaugurarea unei „etape noi” în relațiile dintre Statele Unite și țările latino-americane.

O caracteristică a acestei „etape noi” o constituie eforturile susținute ale S.U.A. de a tempera și lichida ocea stare de spirit pe care zărele din S.U.A. o denumesc „antiamericana”. Pe linia acestor eforturi s-a înscris și călătoria președintelui Eisenhower în patru țări sud-americane.

Deși au trecut săptămâni de atunci, nu poate fi nici până astăzi ștersă impresia penibilă pe care a lăsat-o felul puțin... protocolar în care ea s-a desfășurat. Paralel cu discursurile oficiale, au răsunat cu forță indignarea și protestul față de amestecul american în treburile Americii Latine. Aftitudinea popoarelor latino-americane a fost plastic caracterizată de „New York Times”: „Majoritatea cetățenilor din America Latină au ajuns la concluzia că Statele Unite sînt o putere imperialistă care se amestecă în treburile țărilor lor pentru a le exploata bogățiile și a-și apăra propriile interese”. În același timp, alte zăre americane sînt de părere că „noua etapă”, concretizată mai mult prin manifestări zgometcose, nu poate schimba nimic din situația existentă. „Se creează impresia — scria ziarul „Wall-Street Journal” — că guvernul (american — n.a.) speră să compenseze prin titluri și emfază ceea ce nu poate da Americii Latine nu numai în fapt, dar nici măcar ca promisiuni”. „Wall-Street Journal” a spus lucrurilor pe nume. Cele 3 miliarde de dolari investiți în „afacerea sud-americana”, neglijîndu-se totalmente ajutorarea efectivă a economiei țărilor din America Latină, iată politica de jaf a monopolurilor americane.

În ultimul timp presa americană acreditează ideea pregătirii unei „operațiuni economice” menite, chipurile, să corespundă nevoilor țărilor din America Latină. „Washington Post” caracterizează această operațiune ca urmînd în primul rînd scopul „asigurării celui mai mare avantaj economic și politic pentru Statele Unite”.

Țările din America Latină trec prin transformări uriașe. Victoria revoluției cubane, largă mișcare de eliberare națională și de eliminare a amestecului imperialist nu au putut să nu-și pună amprenta pe relațiile cu Statele Unite. „Nepopularitatea larg răspîndită și adînc înrădăcinată a S.U.A. în America Latină” („New York Herald Tribune”) a acumulat elemente noi în urma acțiunilor S.U.A. față de Cuba, Panama și alte țări din această parte a lumii.

Politica americană continuă să se călăuzească după teza, profund nerealistă, că orice încercare de eliberare în America Latină ar putea fi înabuzită cu ajutorul dolarilor și baionetelor. Logica evenimentelor demonstrează însă că „războala împotriva Statelor Unite” are la bază interesele vitale ale popoarelor din America Latină și că acest proces este ireversibil.

Anul acesta America Latină sărbătorește împlinirea a 150 de ani de la începutul războiului împotriva jugului spaniol. Războala de azi împotriva politicii S.U.A. este, precum se vede, expresia unui proces amplu care, prin proporțiile sale, conferă evenimentului o semnificație deosebită.

S. V.

VĂ PREZINT ȚARA MEA: URUGUAYUL

de Enrique INTROLIGATOR
ziarist din Uruguay

Puternicele demonstrații anti-americane prilejuite de vizita președintelui S.U.A., D. Eisenhower, în Uruguay au readus în actualitate această țară a Americii Latine. Manifestele lansate de pe acoperișurile caselor, în timp ce mașina președintelui Eisenhower străbătea în mare goană străzile orașului Montevideo, manifeste ce cuprindeau lozincile: „NU, IMPERIALISMUL!” — „IMPERIALIȘTI YANKEI, CĂRAȚI-VĂ ACASĂ!” — „VREM O AMERICĂ LATINĂ INDEPENDENTĂ!” au evidențiat o dată mai mult starea de spirit ce domnește în rîndul poporului uruguaian.

Prezentăm cititorilor, în paginile de față, un reportaj al ziaristului uruguaian Enrique Introligator despre țara și poporul său.

Oricine știe astăzi că, din punct de vedere geografic, „America” nu este alcătuită numai din Statele Unite și că Washingtonul nu este capitala întregii Americi; că America este, de fapt, un teritoriu foarte întins, alcătuit din două părți mari, unite printr-o a treia, mai mică... Că pe acest teritoriu se află o diversitate de state — fiecare cu limba, tradițiile, cultura, folclorul, obiceiurile sale caracteristice.

Uruguayul „meu” se află, de asemenea, în America, în America de Sud, dar la o distanță tot altă de mare de S.U.A. pe cît de mare este distanța ce desparte India de R.D. Germană... Limba noastră este spaniola, frumoasa

limbă a lui Cervantes. Puțini dintre compatrioții mei înțeleg limba engleză și încă și mai puțini o vorbesc.

Intrucît acest articol nu va fi citit numai de filatelii și de amatorii de fotbal care, într-un fel, cunosc mai bine Uruguayul, vom arăta că Republica Orientală Uruguay (aceasta este denumirea ei oficială) este țara cea mai mică din America de Sud, că țărnicurile ei sînt scaldate de Oceanul Atlantic și că încearcă să-și tragă răsufierea între cei doi mari vecini: Argentina și Brazilia. Cei 2.500.000 locuitori ai Uruguayului dispun de un spațiu suficient pe o suprafață de 187.000 km pătrați.

Uruguayul oferă multe priveliști pitorești... Țara este brăzdată de fluyii

mari, ca Rio Negro — care-i împarte teritoriul în două — Rio Uruguay și Rio de la Plata!

Despre munții noștri nu s-ar putea spune că sînt de proporțiile Anzilor sau Himalaiei. Mai degrabă sînt niște coline ce pot fi escaladate cu ușurință fără echipament de alpinist.

În ce privește însă litoralul — 604 de kilometri de plajă cu nisip fin, cu ape liniștite și limpezi, cu peisaje uimitoare — uruguaienii susțin că este „cel mai frumos țărm din lume”. Cît despre ce ce se bucură de asemenea minunată daruri ale naturii, acesta este un alt aspect, de care ne vom ocupa mai de parte.

Dar să părăsim geografia și să trecem la istorie. Uruguayul a fost descoperit cucerit și civilizat de spanioli. Dar în ce mod! Dintre băștinași — chanas, minuanes etc. — nu a rămas nici unu care să poată povesti ce a pătît, iar tribul charruas, cel mai puternic și mai întreprinzător, a luptat împotriva cuceritorilor timp de ani de zile, pînă la penultima familie (ultima a fost păstrată pentru a servi, în acea vreme drept atracție de circ, la Paris).

Dominația seculară a Spaniei în America Latină a început să se clatine prin 1810, cînd Argentina s-a declarat independentă. Uruguayul, însă, țară mică, a fost nevoit să verse singele fiilor săi timp de încă 20 de ani, în lupte grele împotriva argentinienilor, spaniolilor portughezilor și, mai tîrziu, a brazilienilor. Aceste lupte au fost duse de populația rurală, „gauchos”, sub conducerea celei mai proeminente figuri a lupte

ud-americane pentru independență, José Gervasio Artigas, erou al Uruguayului și primul care a împărțit pământurile între locuitorii cei mai nevoiași: negri, negri și meșiși. Uruguayul și-a roclamat independența în anul 1825, devenind liber însă cinci ani mai târziu. La sfârșitul secolului al XIX-lea, sub conducerea lui Don José Batlle y Ordóñez, om de stat progresist, s-au născut în Uruguay o serie de reforme importante cu caracter democratic: s-a separat biserica de stat, a fost laicizat învățământul, s-au pus la cale unele măsuri democratice a țării. Din păcate, urmașii lui Don José Batlle au însă mai mult atașament față de onturile de bancă, decît față de idealurile democratice...

Datorită unui alt spaniol, Hernando Arias de Saavedra, care și-a născut niște zeci, cei și oi pe „coasta orientala” le pe atunci, Uruguayul ocupă azi unul din primele locuri în domeniul exportului de carne și multe țări importă produsele noastre. Am putea și noi să avem relații comerciale cu țări mai multe țări, dar nu o permit unii... are nici măcar nu sînt uruguaieni. În ultimii 20 de ani, industrializarea țării a făcut unele progrese datorite, mai ales, necesităților aliaților în război împotriva nazismului. Aproape întreaga industrie se află însă concentrată în Montevideo, capitala republicii, care numără numai ca 1 milion dintre cei 1.500.000 locuitori ai țării.

La sfârșitul războiului situația economică a Uruguayului nu era prea rea. Dar zece ani mai târziu, ca o consecință a politicii impuse de cercurile imperiale care refuză de încăpăținare să permită țării să fie în orbita lor extinderea comerțului cu Uniunea Sovietică și alte țări socialiste, economia Uruguayului a început tot mai mult să schiopăteze. Majoritatea covârșitoare a poporului nostru consideră că nu războiul este în măsură să soluționeze aceste probleme, ci comerțul liber cu toate țările, fără discriminări și pe bază de egalitate deplină. În recentele declarații ale conducătorilor Uniunii Sovietice cu privire la poziția U.R.S.S. față de relațiile cu țările Americii Latine au deschis, în acest sens, perspective mai largi decît re-am fi putut nchipui vreodată noi, sud-americani.

Privești-tea ogoarelor Uruguayului nu este încurajatoare, deși peisajele sînt frumoase. În interiorul țării se află marile latifundii denumite „estancias”, proprietatea citorva familii. Tăranul nu are decît două căi de ales: să-și vîndă forța de muncă, ca argat, pentru un venit unar mizerabil, sau să ia în arendă o mică suprafață de pămînt, punîndu-și speranțele în ajutorul lui... Dumnezeu. Un țaran uruguaiian căruia i-ai vorbi despre mecanizare, raționalizare sau ridicarea nivelului de trai te-ar privi așa și cum ai vorbi despre inelele planetei Saturn.

Cauzele acestei stări de lucruri sînt cunoscute. Statele Unite i-au convins pe conducătorii Uruguayului că cel mai bun și „singurul” lucru pe care îl poate face această țară este să furnizeze „unghiului mare, din Nord” materii prime, lînă și carne.

În Uruguay prețurile cresc cu o viteză pe care ar învidia-o și participanții la cursele de automobile... Aceasta înseamnă că banii își pierd valoarea de cumpărare și că micile sporuri de salariu obținute prin luptă se frosese repede. La Montevideo, numai chiria înghite aproximativ o treime din venitul mediu al unui salariat.

Poporul uruguaiian a fost și este profund democrat. El a sprijinit fatis și prin toate mijloacele lupta republicanilor spanioli împotriva lui Franco trimițînd bani, alimente, îmbrăcăminte etc.); a înfierat Italia fascistă pentru agresiunea comisă împotriva Abisiniei; a manifestat pe străzi sărșătorînd prăbușirea regimului hitlerist și obligîndu-l pe președintele republicii să iasă pe balconul reședinței sale pentru a saluta victoria aliaților; a organizat demonstrații uriașe împotriva terorii și intervenției S.U.A. în Guatemala și alte țări ale Americii Latine. Poporul uruguaiian luptă pen-

tru pace, pentru independență; el reușit să impună conducătorilor săi menținerea relațiilor cu U.R.S.S. și cu Cehoslovacia și luptă pentru ca legăturile diplomatice și comerciale cu China și cu celelalte țări de democrație populară să devină în scurt timp o realitate. Poporul nostru este conștient că numai lărgind legăturile noastre comerciale vom salva economia țării de la dezastru.

★

Și acum, citeva cuvinte despre Montevideo, capitala țării. Întinzîndu-se pe o suprafață de 5.400 hectare pe malul fluviului Rio de la Plata, Montevideo este un oraș modern, cu parcuri și grădini frumoase, cu străzi largi și clădiri uriașe. Periferiile orașului însă constituie acea cunoscută „centură de miserie” — borșeie de pămînt și cocioabe vechi — în care ființe omenești, oameni săraci, șomeri cu familiile lor trăiesc în cea mai cumplită mizerie.

Criza transporturilor continuă să fie acută; tramvaiele și autobusele sînt luate cu asalt. Se pot vedea adesea tineri călătorînd pe acoperișurile vehiculelor sau agățați de scări. Sîmbătă după-amiază (faimosul „Sabato inglese”) nu se lucrează și locuitorii se pregătesc pentru petrecerea de seară, o adevărată sărbătoare tradițională.

Cafenelele constituie o altă tradiție a capitalei noastre. La fiecare colț de stradă, se pot întîlni trei sau patru asemenea localuri. Cafeneaua este un fel de tribunal public unde se discută, se judecă, se apără și se condamnă.

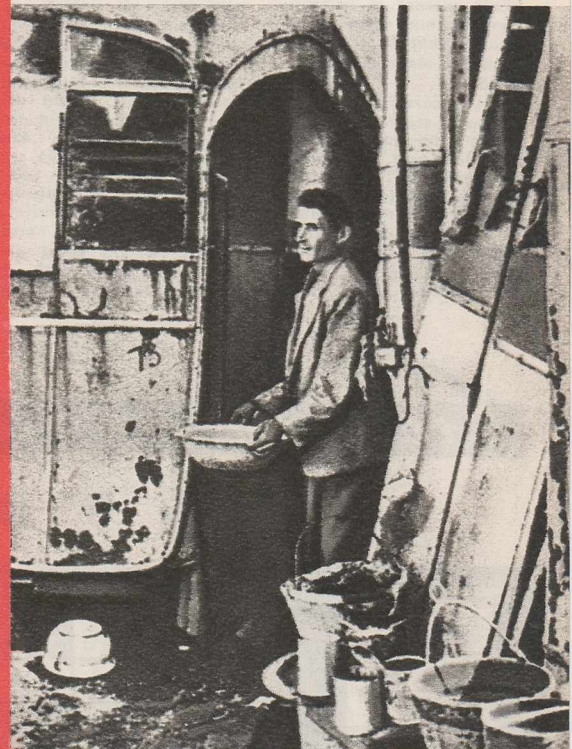
Nu se poate trece peste capitolul „distracții” fără a vorbi și despre fotbal... Uruguayul a înregistrat un record pe care nimeni nu l-a realizat pînă acum: începînd din 1924, a ieșit învingător în două olimpiade și a cîștigat două campionate mondiale. Dar, din păcate, acest sport trece în ultima vreme printr-o criză serioasă; el a fost transformat de afaceriștii într-o mașină de cîștigat bani, jucătorii de fotbal fiind vînduți sau cumpărați ca animale.

Tot la capitolul „distracții” trebuie vorbit, în fine, despre încă două distracții periodice avînd ca elemente comune zgomotul și lipsa oricărui rezultat. Una este carnavalul, care se desfășoară în fiecare an, începînd de la sfârșitul lunii februarie și pînă la jumătatea lunii martie; cealaltă este tot un soi de „carnaval”, dar care are loc numai o dată la fiecare patru ani: alegerile autorităților de toate felurile — președinți, senatori, deputați, consilieri municipali etc. În timpul campaniei electorale, zidurile tuturor clădirilor se acoperă de afișe, care te izbesc prin coloritul lor strident și care, toate, spun cam același lucru, deosebindu-se numai prin numărul listei. Iată cîteva mostre: „...Omul care va salva patria! Votați lista 18” sau: „Un om mare se naște o dată la 100 de ani! Acesta este omul vostru! Votați lista 4.000” și așa mai departe...

E vorba de un număr restrîns de politicieni. În ce privește poporul Uruguayului, despre el se spune că este cel mai democrat din America. De el, de forțele sale progresiste, depinde într-adevăr viitorul țării noastre. Poporul va fi, fără îndoială, acela care va scrie paginile următoare ale istoriei sale.

↑ O singură direcție impusă economiei uruguayiene: exportul spre Statele Unite, în condițiile înrobitoare dictate de monopolii.

★ Un colț al periferiei capitalei. Acest cetățean, care nu are cu ce plăti chiria pentru o locuință acceptabilă, și-a instalat gospodăria în caroseria unui autobuz scos de mult din uz. →

★ Pentru pace, pentru unitate, pentru democrație, manifestează zeci de mii de oameni pe străzile din Montevideo. ↓

Din arta plastică a poporului uruguaiian: un minunat grup sculptural intitulat „Căruța” împodobeste farul „José Batlle y Ordóñez”.

OMUL ÎNTREGIT

În fiecare săptămîină școala îmbracă salopeta și pășește pe poarta uzinei. La „Grivița Roșie”, la „Timpuri Noi”, la „Clement Gottwald” școala (mii de ochi strălucind de dorința de a ști, mii de buze pe care se îngrămădesc întrebări, mii de mâini care-și află înția dată destoinicia, dar mai ales mii de inimi pline de recunoștință pentru cei care le-au deschis acest univers nou) vine lângă strungar, lingă monitor, lingă frezor, învață să poruncească materiei și mașinilor, să descifreze schife, să înșurubă o disciplină strictă degetelor prea grăbite sau prea înțelepte de a înțelegă teribila responsabilitate cuprinsă într-un fragment de milimetru sau o fracțiune de secundă. Tot ce știe școala din cărți, aci capătă o viață intensă și tulburătoare. Privind piesa minusculă făcută de ea însăși, școala se simte mai puternică.

În fiecare după-amiază uzina își scoate salopeta și pășește pe poarta școlii. La „Bălcescu”, la „Lazăr”, la „Caragiale” uzina (mii de ochi strălucind de dorința de a ști, mii de buze pe care se îngrămădesc întrebări, mii de degete care se ridică la apelul profesorului, dar mai

ales mii de inimi pline de recunoștință pentru cei care le-au deschis acest univers nou) se așază în bănci, ascultă atentă explicațiile, iese la tablă și rezolvă ecuații, reține date, formule, dă teze și extemporale, suie din „a opta” în „a noua” și așa mai departe, spre cele mai înalte trepte ale științei.

Tot ce știe uzina din muncă, aci capătă mai multă profunzime, înțelegere adînci și rodnice.

Privind prima formulă scrisă corect, prima problemă de geometrie rezolvată, prima teză notată cu zece, uzina — și o dată cu ea strungarul Iosub Constantin, care învață la Școala medie muncitorească „Timpuri Noi”, sau Petria Damian, jesoare, elevă și ea — se simte mai puternică. Disprețul față de om, egoismul de clasă și antiumanismul exploatorilor din toate timpurile au finit pe muncitorul de parte de școală, după cum școala a fost finită de parte de muncă. Să nu poți bate un cui sau potriuri un șurub era un blazon care atesta „elevația teoretică” a absolvenților de „școli înalte”. „Homo faber” — omul făurar — era finit de parte de „homo sapiens” — omul înțelept. Sepa-

rație care ilustrează încrezuta găunoșenie a numeroase generații de filozofi oficiali. Căci putea cere omul făuri ceva temeinic, dacă nu punea înțelepciune în destoinicia mîinilor? Și era omul cu adevărat înțelept, dacă nu știa făuri nici măcar cel mai simplu dintre lucrurile care-l înconjoară?

Dar au fost Auditori care l-au vrut pe om întregit, înțelept și făurar, tehnician și poet, poruncind mașinilor cu puterile mîinilor și înzecind aceste puteri cu destoinicia mîinilor, navigînd nestînjnit pe întinsele oceane ale creației.

Clasicii marxismului au arătat, sprijinîți pe autoritatea celei mai adevărate dintre științe, că numai învîmîntul și studiile făcute paralel cu munca productivă vor putea crea omul întregit și multilateral de care societatea viitoare are nevoie.

La „Grivița Roșie”, „Timpuri Noi” și „Clement Gottwald”, la „Bălcescu”, „Lazăr” și „Caragiale”, ca și în toate uzinele și școlile care și-au dat mîna, epoca spulnicilor și a atomului pașnic își făurește, sub privegherea partidului, oameni pe măsură.

SEN Alexandru

MOBILIERUL LOCUINȚEI MODERNE

— Ce frumoasă era mobila veche! — Îmi spunea într-o zi o bătrînă. Avea linie, era somptuoasă, „îmbrăca” perfect casa... În timp ce asta de azi, cu linia ei simplă, rigidă, pare atît de sărăcăcioasă!...

Am privit-o cu compătimire și am încercat să-l demonstrez că n-are dreptate. Nu știu dacă am reușit. I-am spus:

— E, desigur, o chestie de obișnuință. Eu una găsesc că e mult mai frumoasă, mai practică și mai igienică mobila de azi. Ia gîndiți-vă numai cît loc ocupa mobila de modă veche: abia te puteai strecura printre piesele unei camere! Ce să mai vorbim de praful pe care-l adăpostea permanent în sculptură! Cît despre linie, dați-mi voie s-o prefer pe cea dreaptă, de azi, în locul crenelurilor întortocheate ale celei de odinioară. Dacă aș avea o asemenea mobilă veche, vă spun cinstit că n-aș ezita o secundă s-o dau la un atelier pentru transformare.

— Ce s-o mai transformi — mi-a ripostat bătrîna — că azi locuințele au cea mai mare parte din mobile ascunse în pereți. Pînă și dulapurile de bucătărie au dispărut în pereți.

— Și e foarte bine așa — am spus. Toate acestea ocupau un loc inutil din suprafața locuinței, micșorînd spațiul de circulație și, mai ales, cubajul de aer al fiecărei camere. Nu întîmplător

s-a ajuns la această soluție, ci după studiul științific al unei cît mai judicioase igiene. Cîțiva metri cubi de aer cîștigați în fiecare încăpere înseamnă mare lucru. În plus, gîndiți-vă cît ușor se poate șterge praful de pe mobile lipsită de încrustații și zorzoane înfile — încrustații și zorzoane care, urma urmei, erau obositoare și penți ochi, așa cum erau obositoare și vechi modele de zugrăveală ale pereților.

Adevăratul confort este cel care merită în mîna cu legile igienei. Și cu astăzi cunoaștem bine aceste legi, absurd să neglijăm sănătatea, de drag unor zorzoane.

Trebuie să știți — am adăugat — că eu una, în fiecare an — în special primăvara — procedez la degajarea locuinței de lucruri inutile. Nu sînt de loc de acord cu obiceiul bătrînilor de a păstra prin toate colțurile fel de fel de vechituri care nu folosesc.

— Cum? — a exclamat bătrîna. Sînt înstrăinez lucrurile care-mi aduc aminte de trecut, de tinerețe?...

— Da, da — i-am răspuns — e preferabil să rămîi fără asemenea amintiri decît să renunți cît de cît la igiena comoditate.

Deci: o pledoarie pentru mobili modernă, simplă, practică, frumoasă și solidă.

JOSIAN

SFATUL MEDICULUI

În acest număr, răspundem la rubrica noastră cîtorva întrebări puse de cititori.

LUCIA POPESCU — Vișăul de Jos, Baia Mare. Trebuie să evitați eforturile fizice și orice surse de infecție, printr-o curățenie riguroasă: alcoolul și tutunul le excludeți cu desăvîrșire.

Regimul alimentar trebuie să fie bogat. Alimentele permise sînt: laptele, hrînză de vaci, carnea de vacă slabă, cîteva ouă pe săptămîină, dulciuri abundente (zahăr, miere), făinoase. Puteți consuma cîte 30-40 grame de unt pe zi, precum și crudități cu conținut bogat în vitamine (legume, fructe). V-ar putea folosi cîte 50 de grame drojdie de bere pe zi.

Alimentele **contraindicate** sînt: grăsimile în exces, mîncarea prăjită, sosurile, carnea grasă (gîscă, porc, oaie), peștele gras. Se restrînge mult folosirea oțetului, a condimentelor (muștar, ardei, usturoi), a roșiilor. Se vor evita: conservele, vinatul, salamurile, ciupercile, fragii, nucile, brînzeturile grase, fermentate. În locul sării obișnuite, se va folosi sarea fără sodiu (care se găsește la farmacii). În cazul cînd nu găsiți Diamox, puteți folosi foarte bine diureticele mercuriale: Mercurit sau Novurit, în injecții intramusculare sau intravenoase, una la 8-10 zile, după ce veți lua în prealabil, timp de 3 zile, clorură de amoniu cîte 4-5 grame pe zi. De asemenea, veți face permanent controlul urinar, al cărui rezultat îl veți arăta medicului dv.

NELUTA M. — Pitești. Vă sfătui să vă supuneți intervenției chirurgicale, care va îndepărta suferințele de care vă plîngeți. Totodată, să vă facă și o urocultură, pentru a exclude o infecție care va trebui neapărat tratată înaintea intervenției chirurgicale.

ION. RACOVEANU — „Oțetul Roșu”, Timișoara. Dat fiind că ne aflăm la peste 4 luni de la accidentalul vascular cerebral, leziunile reziduale sînt definitive. Toate manifestările psihice a bolnavului sînt consecință acestor. Nu mai puteți spera recuperarea vreunor funcții organice com promise ora actuală. Singura atitudine a d pentru viitor trebuie să fie o supraveghere riguroasă a igienei generale bolnavului. Tratamentul medical va fi aplicat de medicul care îngrijește bolnavul, singurul în măsură să-l aprecieze în funcție de evoluția maladiei.

G.B. — Govora. Este greșită aprecierea dv. că boala de care suferiți nu fost tratată. Mai mult, se poate afirma că a fost tratată bine. Forma de prostatită de care vorbiți nu poate fi cauză directă a complicațiilor de care vă temeți. Purtați suspensorul fără grijă. Acesta nu vă poate aduce nici un fel de prejudicii. Nici de contagiozitate n aveți a vă teme de loc, cîtă vreme s tuatia se prezintă așa cum o relatează. Nu vă încălcați mîntea cu grijă inutile și duceți o viață normală. Consultați și un urolog.

Cuvinte încrucisate

F L O R I

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
G	L	A	S	T	R	A	S	T	R	A	T	
A	A	O	R	F	L	O	R	A	R	I		
A	G	A	T	A	T	O	A	R	E	O		
L	I	N	R	E	A	Z	I	M	A			
I	I	E	S	I	I	A						
S	T	E	R	P	I	A					S	
E	A	L	I	M	E	N	T	A	R	E		
F	R	A	T	E	A	I	A	R				
A	L	I	N	A	O	S	A	S	A			
A	N	O	S	T	V	I	O	I				
L	A	T	A	R	E	N	A	R	A			
B	U	R	E	T	E							
A	R	E	A	N								

ORIZONTAL: 1) Ghiveci cu flori — Pat pentru flori. 2) Strat cu flori brodat cu o brăzdiță de iarbă — Cultivatori și vinzători de flori. 3) Plante și flori care se ucă pe pomi — În coajă! 4) Netulburat — Proptește. 5) Cămașă cu flori — Varietate de amarant — În crizantemă! 6) Neroditor — Nemîșcat. 7) Pronume — Hrănire. 8) Rudă apropiată — Pozezi — Unitate de măsură în agricultură. 9) A liniști — Nu-l găsești decît în corpul celor din regnul animal — Astfel. 10) Plectisitor — Plin de viață. 11) Asemenea — Generatori de ploaie și zăpadă (poet.). 12) Minătarcă — Sprijin pentru flori și plante. 13) Posedă — Plantă cu flori variate, numită și dedețel.

VERTICAL: 1) Deal lunguiet, acoperit cu flori — Culooarea florilor

de mireasă. 2) Acolo unde cresc nuferii — Fire — Diviziune de timp — D-ala n-are ursul coadă!... 3) Floare frumoasă, dar lipsită de miros — Stăpina grădinii. 4) Bărbatul cu nevasta — Pădure rărită. 5) Floare trecută dintr-un pămînt în altul. 6) Industria textilă Arad — Animal nordic. 7) Maxime — Viorel Enescu. 8) Rege mitologic care iubea florile — Miorițe — Viețuitoare care cultivă flori. 9) ... soarelui, denumire populară dată florii-soarelui — Plantă aromatică întrebuințată în condimentarea băuturilor. 10) A deștepta din somn — Pronume — Nume masculin. 11) Scâlă în lumină florile vechului Egipt — Plantă cu miros tare și plăcut, folosită în industria cosmetică — Trăiască! 12) Miros plăcut — Floare de măceș. 13) Coadă unei flori — Adăpost pentru flori — În acest loc.

MARMELADA în BORCANE

ESTE UN ALIMENT HRĂNITOR

Contine ZAHĂR și FRUCTE Bogat în VITAMINE

AMBALAJ IGIENIC CAPAC de POLIETILENĂ

De vânzare la toate magazinele „Alimentara”

Modă

Caracteristică modei din această primăvară este folosirea foarte recentă a materialului de balonseide, care se dovedește practic pentru cele mai variate elemente vestimentare: haine de ploaie, aioane, fuste, ba chiar și rochii, care se poartă cu bismale din același material, în loc de impermeabil, în zilele mai călduroase dar ploioase.

Dăm mai jos câteva amănunte ale liniei moderne ce se va afirma în sezonul de primăvară.

1-2 Se poartă gulere bogate, croite în cele mai felurite hipuri. Iată un guler tineresc, încrețit pe bandă dreaptă, ce oate fi purtat și ca glugă—asa cum se vede în desenul 2. Este otrivit și la un taior simplu din balonseide, închis la două rîuri, cu nasturi de sidex.

3 Linia modernă a hainei din balonseide este foarte amplă. ată un model cu o platcă liberă, sub care sînt prinși creții ce dau argime hainei. În loc de guler, o bențită îngustă închide haina a jurul gîtului.

4 Se poartă țesături pline, cu desenul mare. Modelul nostru — o haină 7/8 în carouri mari — este cîmpușit cu materialul aiorului, peste care este îmbrăcat.

5 Taiorul clasic tinde a fi înlocuit cu rochie (în loc de fustă) l jachetă, care însă rămîne la formula clasică.

6 Un guler de pichet alb, aplicat la taiorul clasic bleu-iarin, completat cu o pălărioară din același material, va da o otă primăvăratică tînutului nostru.

7 O variantă nouă la linia taioarelor: jacheta dreaptă, trînsă ușor în talie de un cordon din aceeași stofă. Taiorul oate fi confecționat din orice gen de material (uni, tuid, pepit au în dungii).

Se poartă din nou eșarfe din lînă, tricotate în diferite lucrări cu desenul mare. De data aceasta, însă, nu le vom înfîlîni i teatru completînd rochiile de mătase, ci pe stradă, însoțînd ioare, jachete sau, eventual, bluze tricotate din aceeași lînă u eșarfă.

8 În loc de jachetă sau haină, se vor purta și jachete groase, icrate în rețuri proeminente.

Posta
REDACȚIEI

VIRGIL OANCEA — Bacău. Potopul de pe vremea lui Noe, pe care-l menționează legendele, nu e o născocire. Descoperirile făcute cu ajutorul radioactivității arată că inundații uriașe au avut loc adeseori. Acum circa 10.000 de ani, de exemplu, ghețurile, avansate mult, din regiunea polară, sustrăseră o mare cantitate din apa oceanelor, așa încît nivelul mării ajunsese să fie cu 140 de metri mai jos ca astăzi, ceea ce făcea ca Anglia și Irlanda, de pildă, să nu fie despărțite de continent, iar Tami-să se verse în Rin. Apoi, deodată, uriașii ghețari au început să se topească — fără îndoială, sub efectul fenomenelor solare — ceea ce a făcut ca apa să invadeze o parte din uscat. Oamenii care locuiau departe de pol nu-și puteau da seama că inundația e datorită nu atît ploilor, cît topirii acestor ghețari. La rîndul lor însă, ploile intense care au căzut erau datorite evaporării apelor încălzite de soare și condensate în aer, sub formă de nori.

ECATERINA MANOIL — Cîmpulung-Muscel. Alimentele iodate nutrește glanda tiroidă care, la rîndul ei, produce o secreție necesară sănătății pîrului. Printre alimentele bogate în iod cităm: peștele, uleiul de ficat de morun, usturoiul, ceapa, ananasul. Cele mai bogate în substanțele minerale necesare nutriției pîrului (siliciu, sulf, fier și magnezii) sînt: spanacul, sparanghelul, salata verde, varza, morcovii, conopida, merele, fragii, smochinele. Cum însă siliciul se găsește în partea exterioară a fructelor și legumelor, acestea trebuie consumate necurățate de coajă.

AURELIA NICULESCU — București. Atunci cînd practici sporturi — chiar și la ciclism — e bine să purtați un sutien. Dacă aceea de care suferiți nu prezintă manifestări exagerate, luați timp de 15 zile, dimineața, pe stomacul gol, o linguriță de miere în care amestecați o jumătate linguriță de floare de pucioasă. În cazul cînd acest tratament

nu dă rezultate, trebuie să controlați dacă nu cumva aceea provine de la o dereglare a sistemului nervos sau a celui glandular.

NIC. S. POTOROACĂ — Asău (reg. Bacău). Dentistii de la policlinica din Comănești care v-au executat lucrarea nu numai că nu au greșit, ba chiar au făcut un lucru bun și modern. Dantura executată astfel, cu măsele suspendate, este mai igienică și recomandată de ultimele cercetări medicale. La vechiul sistem (al cărui adept sînteți), sub masivii de viplă se adunau resturi alimentare care nu puteau fi date prea ușor afară, prin spălare, devenind permanente focare de infecție. După noul sistem, însă, acest neajuns este evitat: resturile alimentare de sub măsele pot fi foarte ușor eliminate, chiar și prin simpla clătire cu apă a gurii. Deci, nu aveți nici un motiv de îngrijorare și, mai ales, nu trebuie să gîndiți că lucrarea ar fi fost impusă de dorința de economisire a metalului. Cîteva grame de viplă nu contează în raport cu costul întregii lucrări. La celelalte întrebări, vă vom răspunde în unul din numerele viitoare.

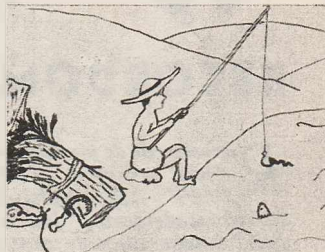
PETRE MIHALACHE și PETRE PARDĂU — Iacobeni. „Flacăra” nu a împlinit încă 10 ani: primul ei număr a apărut la 1 Mai 1952, deci anul acesta va împlini 8 ani. În ce privește „Scnteia tineretului”, aceasta a apărut în două serii: prima serie în anii 1944-1945 și a doua cu începere din aprilie 1949.

DUMITRU DRĂGHICEANU — Focșani. Talentul pe care-l aveți, de a desena simultan cu ambele mîini, este demn de remarcat. El nu este însă interesant din punct de vedere al artei plastice. Pentru cunoscătorii și iubitorii artei plastice, e indiferent dacă un desen sau un tablou a fost executat cu dreapta, cu stînga sau cu ambele mîini; principalul este ce și cum a redat artistul în lucrarea sa. Există însă oameni de cultură pe care înzestrarea pe care o aveți (de la natură sau căpătată în urma unor exerciții de voință) i-ar interesa în mod deosebit — cum sînt cercetătorii de pe tîrîmul științei care studiază anumite părți ale organismului omenesc, și anume aparatul nervos central și funcțiile sale — pentru a vedea cum pormesc simultan de la creier comenzile pentru ambele mîini, cum sînt executate acestea, în ce fel ați ajuns să lucrați cu atîta precizie cu ambele mîini în același timp etc. Dacă socotiți că e cazul, comunicați toate acestea Institutului de psihologie al Academiei R.P.R. din București, str. Frumoasă nr. 27.

COLȚUL MICULUI DESENATOR

Publicăm alte soluții primite.

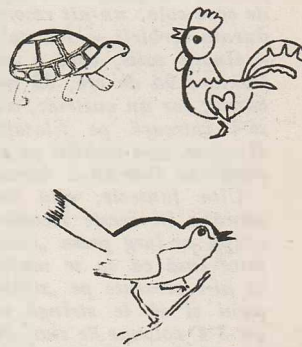
Problema nr. 4

Soluția trimisă de eleva Platon Elena, clasa a VI-a, Școala medie mixtă nr. 2 „V. Alexandri”, Bacău.

Au mai trimis soluții izbutite la această problemă, următorii: Victoraș Băleanu, Medias; Lupea Dorin, Cluj; Neagu Florin, P. Neamț; Teodorescu M. Marius, Ploști; Lidia Sand, București; Dogaru Mihai, Or. Stalin; Costescu Traian, Craiova; Bernstein Iulius, Iași.

Problema nr. 5

Soluții trimise de Vălenaș Liviu, elev în clasa a II-a C a Școlii de 7 ani nr. 14 din Oradea.

La această problemă ne-au mai trimis soluții izbutite următorii: Dogaru Mihai, Or. Stalin; Podoleanu G. Adrian, Comănești; Teodorescu Marius Mihail, Ploști; Popa Gabriel, București; Lidia Sand, București; Platon Elena, Bacău; Vîtescu Adrian, București; Eftimie Elena, Galați; Ispir Eugenia, Cluj.

Problema nr. 6

Soluție trimisă de elevul Dogaru Mihai, din clasa a V-a B a Școlii mixte de 7 ani nr. 5 din Orașul Stalin.

La această problemă au mai trimis soluții izbutite: Popa Gabriel, București; Teodorescu Marius Mihail, Ploști; Eftimie Elena, Galați; Abramovici Gustav, București; Zaharia Florin, Oradea.

Colțul fotografului amator

DOZĂ PENTRU DEVELOPAT FILM ÎNGUST

Se recomandă ca amatorul să-și dezvolpeze singur negativele, obținînd astfel o calitate superioară a imaginilor prin întrebuintarea unui revelator adecvat, dar mai ales pentru a avea satisfacția completă a procesului fotografic, fără a-și pune la încercare răbdarea cu trimiterea filmului la dezvoltat și așteptarea termenului de ridicare.

Filmele de format îngust (Leica), avînd 1.650 mm lungime, dau loc la neplăceri cînd sînt dezvoltate în tasă, cu mîna. Mîna încălzește revelatorul peste 18°C, provocînd o supra dezvoltare; trecerea filmului prin soluție de la un capăt la altul duce mai întotdeauna la o dezvoltare parțială, dînd naștere de asemenea la lipirea straturilor, iar zgîrieturile sînt aproape inevitabile.

Ideal este să se dezvolpeze în doză (tanc), dar în lipsa acesteia se poate dezvolta perfect astfel:

În capătul unui bastonaș de ebonită sau de masă plastică de cca 100 mm lungime și 6-12 mm diametru (fig. 1) se face (cu un simplu fierăstrău de traforaj) o tăietură „L” de 35 mm lungime, cît mai îngustă posibil, în care se introduce un capăt al filmului, înfășurîndu-se apoi cu emulsia în afară. Astfel strîns, se va introduce într-un borcan de pelicanol bine spălat, în care se va turna revelatorul.

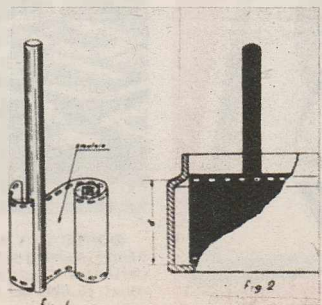
Distanța „d” (fig. 2), fiind mai mică de 35 mm, va feri emulsia să se atingă de peretele borcanului.

În timpul rulării, filmul se va stringe în mijlocul vasului, iar cînd vom slăbi frînarea bastonașului, filmul se va derula către extreme și, în felul acesta, va primi pe toată suprafața și în permanență revelator agitat, evitîndu-se lipirea sau frecarea straturilor.

După timpul prescris de rețetă, se scurge printre degete revelatorul, se introduce fixatorul, apa pentru spălare etc.

Vasul și bastonașul se vor spăla foarte riguros după întrebuintare.

Petru VOINESCU

GIMNASTICA LA DOMICILIU

Anunțăm pe cititorii noștri că primul ciclu de lecții de gimnastică la domiciliu a luat sfîrșit. Pe acei care au unele nelămuriri în legătură cu cele publicate, îi rugăm să ne scrie.

Peste cîteva săptămîni, vom începe un nou ciclu de gimnastică la domiciliu, care se adresează femeilor gravide, sugariilor și copiilor de vîrstă preșcolară.

RECORDOMANIE

Recordurile de mai jos le deținem din câteva organe de presă ale „lumii libere”. Aflăm astfel că: neostenita echipă studențească din Cambridge a jucat bridge timp de șaptezeci și două de ore și patruzeci și cinci de minute, fără nici o întrerupere; un inimos tânăr englez a izbutit, după zece ore și zece minute, să strângă mîinile celui de-al 9.001-lea compatriot; un oarecare Claude Hachette, pasionat amator de „hula-hoop”, dînd dovadă de o remarcabilă iscusinșă, a învîrtit de o sută de mii de ori cercul în jurul propriei sale axe, și totul în numai 13 ore și 40 minute; în statul Pennsylvania, un demn urmaș al lui Gargantua a înghițit dintr-o dată 77 pateuri cu carne, 8 duzini de jimbile, 22 pahare cu lapte și 6 sticle de coca-cola; un alt record american — durata vorbirii — l-a stabilit de curînd o tînără miss, care a pâlăvrăgit fără încetare 94 de ore, 32 minute și 5 secunde; iar un austriac, vrînd, probabil, să-l întrecă pe filozoful antic grec Diogene, și-a stabilit pe timp de un an reședința într-un... borcan de sticlă...

Cîtă fantezie, cîtă inițiativă, cîtă pasiune în aceste recorduri de care se ocupă pe larg presa „lumii libere”! Ce folos însă că ea se mulțumește numai să ni-i prezinte pe „strălucii” recordmen și să le strîngă călduros mîna pe 3-4 coloane de ziar! Nici o statuie, nimic! Sau măcar niscaiva asociații, care să se ocupe special de cultul recordomaniei!

Și, zău așa: cîtă fantezie la acești inimoși cutezători! Cîtă originalitate! Cîtă...

Oh, dar cîte ospicii nu s-ar simți mîndre cu asemenea exemplare!

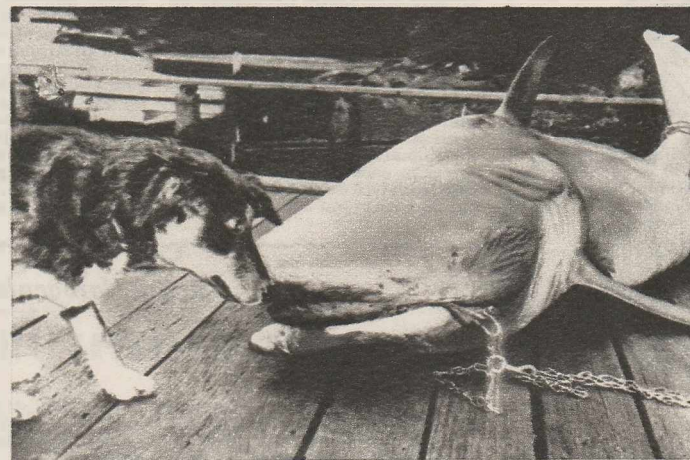
Silviu GEORGESCU

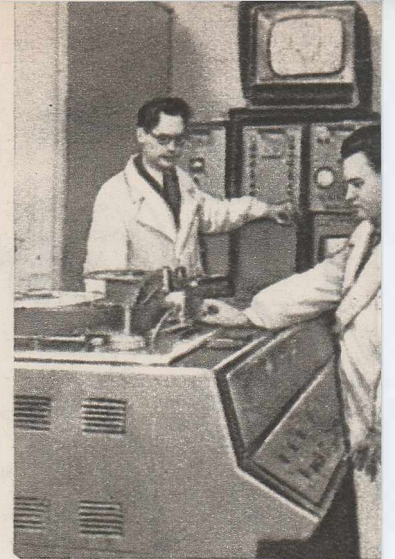
UN OMAGIU LUPTEI ANTIFASCISTE a poporului slovac îl constituie expoziția deschisă în localitatea Cierny Balog, districtul Brezno, din R. Cehoslovacă, cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a eliberării Slovaciei de către Armata Sovietică. În fotografie: Stefan Kovacik și S. Giertei, doi foști partizani, în prezent în conducerea organelor locale de stat, vizitează expoziția care înfățișează aspecte ale luptei partizanilor slovaci din timpul războiului antihitlerist.

CU PRICEPERE ȘI MIGALĂ, un grup de fete din R. P. D. Coreeană brodează pe pinză păsări și flori.

RECHINUL DIN FOTOGRAFIE, care a atacat un băiat australian de 13 ani în apropierea portului Sidney (Australia), a fost, din fericire, prins și imobilizat la vreme de niște pescari. După cum se vede, chiar și în această situație mai inspiră încă teamă.

IMAGINE ÎNREGISTRATĂ PE BANDĂ. Inginerii și tehnicienii uzinei „Kinap” din Leningrad au construit un model experimental al aparatului denumit „videomagnetofon”, care poate înregistra și reproduce pe loc orice imagine. Într-un viitor apropiat, videomagnetofonul va deveni la fel de răspîndit ca și magnetofonul simplu. În fotografie: videomagnetofonul și constructorii lui — inginerii V. F. Vorobiov și O. S. Koroviak.

ORORILE FASCISMULUI HITLERIST au fost zugrăvite de nenumărați artiști și scriitori. Artistul amator Josef Fafanski, din R.P. Polonia, a pictat un zguduitoare și sugestiv tablou, înfățișînd scena deportării populației evreiești din orașul polonez Bodzentyn, acolo unde a trăit tînărul David Rubinovic, autorul însemnărilor recent descoperite — un al doilea „jurnal al Annei Frank”.

LA TEATRUL „PETOFI” Budapesta se reprezintă cu succese lucrarea dramatică „Involoc”, de Otto L. Fischer. În fotografie: actorii Dayka Margit și Horváth Gy. Într-o scenă din piesă.

CONSERVAT DE 2.000 DE ANI în zăcămintele de turbă de la Tollun (Danemarca), acest cap de om este expus în Muzeul de stat din Copenhaga. El a fost atît de bine păstrat, încît restauratorii aproape că nu au avut cu ce să intervină...

DUTCH SUB APĂ. Repetatele inundații provocate de revarsarea Mării Nordului au produs în Olanda mari pagube. 2.700 de case din cartierul Oostzaan din Amsterdam au fost inundate, iar locuitorii lui (cca. 15.000 de oameni) au fost evacuați.

CU PRILEJUL CELEI DE-A 15-A ANIVERSĂRI A ELIBERĂRII UNGARIEI

EXPOZIȚIA CĂRȚII DIN R.P. UNGARĂ

zi s-a deschis în sala de marmură a Combinatului poligrafic „Casa Scintei” expoziția cărții din R.P. Ungară. Evenimentul este închinat ei de-a 15-a aniversări a berării Ungariei de sub jugul fascist. Expoziția numără circa 100 de titluri și consemnează cesul revoluției culturale în a vecină și prietona.

NE VIZITEAZĂ ȚARA: DOUĂ SOLISTE DE OPERĂ DIN R.P. UNGARĂ

În cursul lunii aprilie, amatori de operă vor avea prilejul să asculte două apreciate cîntărețe maghiare. Este vorba de Olga Szönyi, mezzosoprană de la Opera din Budapesta, care s-a ridicat interpretînd rolul pitătesei Eboi din opera „Don Carlos” și dificilul rol Amneris din opera „Aida”. Posedînd o voce amplă și un frumos loc de scenă, tînăra cîntăreață s-a făcut apreciată în multe țări, cîntînd la Moscova, Berlin, Bruxelles și Frankfurt pe Main. Cea de-a doua cîntăreață este soprana Szűza Erdész, care va apărea în operele „Rigoletto” și „Lakmé”.

În anii puterii populare, cartea a devenit un bun prieten al omului muncii din Ungaria. Cîteva cifre comparative sînt grăitoare în acest sens. Dacă în 1938 numărul titlurilor de cărți editate în Ungaria a fost de 8.150 — într-un tiraj global de 17.272.100 de exemplare — în 1959 numărul titlurilor a sporit la 19.812, cu un tiraj de 52.872.600 exemplare. „Toldi”, opera poetului Arany Janos, de exemplu, a fost tipărită într-un tiraj de 120.000 de exemplare, iar romanul lui Stendhal „Roșu și Negru”, în 111.000 de exemplare.

Cartea romînească a devenit și ea tot mai cunoscută în R.P. Ungară. Începînd din 1951, în cadrul înțelegerii de editări comune, încheiate între R.P. Romîna și R.P. Ungară, editurile maghiare au preluat de la editurile noastre 507 lucrări, care au fost tipărite într-un tiraj de aproape patru milioane exemplare.

Expoziția cărții maghiare are o dublă semnificație: cînstete marele eveniment al eliberării Ungariei și contribuie la strîngerea legăturilor culturale ale țării noastre cu Republica Populară Ungară.

GALA FILMULUI DIN R.P. UNGARĂ

Aniversarea a cincisprezece ani de la eliberarea Ungariei de sub jugul fascist va fi sărbătorită la noi în țară printr-o seamă de manifestări culturale, dintre care una — deosebit de interesantă — este Gala filmului din R.P. Ungară. Ce ne aduc ecranele cu acest prilej?

„LA DOI PAȘI DE GRANIȚĂ” — o evocare emoționantă din trecutul de luptă al clasei muncitoare maghiare. Acțiunea se petrece în urmă cu mai mult de patru decenii, în zilele cînd armatele reacțiunii internaționale sugrumau tînăra Republică Sovietică Ungară. Pentru comunisti, lupta pentru viață însemna în primul rînd lupta împotriva reacțiunii și regruparea forțelor pentru vîntoarea ofensivă. Despre acest lucru ne vorbește filmul apreciatului regizor maghiar Marton Keleti. Evocînd evenimentele de acum 41 de ani, filmul ne prezintă doi comunisti care, ajutați de imensa forță a solidarității muncitorești, izbutesc să scape de ștreangul prăgăit de „justiția” burgheză. (Foto 1).

„DE SIMBĂȚA PÎNĂ LUNI” cuprinde — așa cum sugerează de altfel și titlul — descrierea unui sfîrșit de săptămînă în viața citorva muncitori din Budapesta zilelor noastre. Acțiunea este concentrată asupra frămîntărilor sufletești ale tînerei Joli, care e îndrăgostită sincer de Feri dar nu îndrăznește să-i mărturisească acestuia deschis că are un copil. Acțiunea și conflictul prilejuiesc cunoașterea a diferite tipuri de oameni și a mentalităților lor. Se înfruntă concepții noi, cu rămășițe ale trecutului; din acest punct de vedere filmul aduce o documentație psihologică prețioasă. Așa cum o știm, actrița Eva Vass creează, în rolul lui Joli, o apariție emoționantă. (Foto 2).

„PE JOS SPRE RAI” — nu propune spectatorilor nici un fel de itinerar fantastic ci, foarte teluric, ancorează, prin subiectul său, în plină contemporaneitate. Ocupîndu-se de o căsnicie în care există inițial numai entuziasm și fericire, filmul ne dezvăluie apoi o seamă de fisuri ce amenință din ce în ce mai violent trînișcia căminului. De ce? Pentru că soții, atrași inițial de o existență comodă, au preferat să renunțe la idealurile tînereții lor, la tot ceea ce constituia scopul anilor îndelungați de studiu și de muncă din facultate. Din fericire, trezirea se va petrece la timp.

Din nou o revedere cu o actriță maghiară îndrăgită de publicul romîn — Töröcsik Mari. (Foto 3).

REDACȚIA:
București, Piața Scintei. Casa Poștală 5507 of. 33.
Tel. 17.60.10, int. 1744.

ABONAMENTE
la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR:
3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU
Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scintei „I. V. Stațiu”.

A 17-A OARĂ DESPRE TEHNICĂ

de Al. MIRODAN

T.A. era condusă în minutul 88 cu 2-1 de către amatori-București. Meciul părea jucat. Spectatorii se gîteau să părăsească tribunele. Dinamoviștii, să se rădăseze. Musafirii, să plîngă. Atunci Petchowski execută o lovitură liberă peste zid, de pe urma căreia, precum se știe, Tîrlea a înscris un gol, aducînd egalitatea. Ce a fost șutul lui Petchowski? Să ne gîndim puțin. Ce a fost „elan”? Nu. Ce a fost „joc bărbătesc”? Nu. Ce a fost „condiție fizică” supraomenească? Nu. Ce a fost tehnică. Tehnica unui eminent sportiv care gîndit lovitură și a executat-o cu precizie; tehnica unui meșter care, cînd ne-a vizitat acum cîteva săptămîni o echipă poloneză și un antrenor maghiar, a par-

ticipat la antrenamentul vizitatorilor ca un ucenic; tehnica unui om care mai învață fotbal la 39 de ani.

F.C. Rapid (oh, ce puțin mîndru sună acest cuvînt!) conducea cu 2-0 pe colegii din Lupeni, adversarul se apăra cam neputincios în careu, jucătorii din Giulești aveau posibilitatea — cum a arătat cronicarul „Informației” — să mai înscrie (cel puțin) 8 goluri și totuși jucătorii din Giulești n-au mai înscris nici un gol. Au tras — deși nu prea erau stingheriți — în stînga porții. Au tras — deși nu prea erau deranjați de partener — în dreapta porții. Au tras — deși cei de la Minerul nu le-au prea făcut nici un rău — peste bară. Au tras în pămînt, au tras în tribune, au tras în cer, numai în plasă n-au tras.

Ce le-a lipsit înaintașilor de la Rapid? Să ne gîndim puțin.

Le-a lipsit „elanul”? Nu. (Se întîmplă).

Le-a lipsit „jocul bărbătesc”? Nu.

Le-a lipsit „condiția fizică”? Nu.

Le-a lipsit tehnica. Tehnica, adică acea calitate dobîndită prin exercițiu sever, care te face să trimiți mîngea nu în capul reporterului fotograf de la „Flacăra”, ci în spațiul aparat de Kiss.

Echipa selecționată a Bulgariei s-a antrenat duminică, în vederea meciului — atît de însemnat, atît de însemnat... — cu reprezentativa noastră, de la 1 Mai. Bulgarii n-au jucat însă — în ciuda așteptărilor — nici cu selecționata de Juniori a Academiei Militare din Sofia, nici cu F.C. Carpați-Sinaia; bulgarii au jucat cu o echipă braziliană.

Ce-or fi urmărit oare să învețe vecinii noștri din turneul preolimpic, de la niște jucători brazilieni? Să ne gîndim puțin.

„Elanul”? Nu, e împede că bulgarii nu duc tipsă de elan.

„Jocul bărbătesc”? Oh, nu e cazul...

„Condiția fizică” etc. etc.? Nu, nu pentru asta au invitat bulgarii o echipă braziliană.

Poate tehnica...

„NIMIC NU MAI POATE FI CA ÎNAINTE”

— Corespondență telefonică de la Paris —
de André WURMSER

În timp ce Nikita Hrușciov străbătea, în aclamațiile mulțimii, Champs Elysées, mi-am amintit două versuri din „L'Aiglon”:

*Ai impresia că săruți Franța pe gura
Atunci când ești iubit de Paris.*

Miercuri, fiind zi de lucru, patronii năi nu se gindeau să permită muncitorilor să se ducă să-l întâmpine sărbătorește pe reprezentantul țării care, prima în lume, a construit socialismul. Totuși, chiar și presa cea mai anticomunistă n-a putut să nu menționeze venirea în întâmpinarea lui Hrușciov a peste 200.000 de persoane. Mulțimea entuziastă, agitănd stegulețe roșii și tricolore, avea aspectul unui arci, datorită periscopeelor de care s-au folosit mii de parizieni inventivi, ca să-l poată vedea și aclama frenetic pe solul poporului sovietic.

Prezența în Franța a premierului sovietic a făcut parca minuni. A fost destul ca Nikita Hrușciov să depună o coroană la mormîntul Soldatului Necunoscut de la Arcul de Triumf, pentru ca fiecare să-și amintească faptul că acest soldat a pierit într-un război purtat împotriva militarismului german. A fost suficient ca Nikita Hrușciov, vizibil emoționat, să păstreze un moment de reculegere în fața colinei împușcaților de la Mont Valerien, pentru ca fiecare să-și aducă aminte că U.R.S.S. și Franța nu numai că nu sînt dușmane, dar că aceste două țări și-au sacrificat cei mai buni fiți în lupta comună împotriva dușmanului comun.

Cei care s-au arătat ostili vizitei — îndeosebi unii ziariști ultrareacționari — se află acum într-o adevărată încercătură. Se poate afirma oare că sutele de mii de francezi care l-au aclamat pe Hrușciov la

Paris, la Bordeaux, la Dijon, la Arles, la Marsilia erau comuniști? Ar însemna atunci să faci o admirabilă propagandă Partidului Comunist Francez. S-ar putea spune că în rîndul mulțimii entuziaste erau, dimpotrivă, puțini comuniști? Ar însemna să se recunoască implicit că imensa majoritate a francezilor se pronunță pentru întărirea prieteniei franco-sovietice.

Este ilariant contrastul dintre voința unora de a-i arăta premierului Hrușciov o Franță fără francezi — străzi fără trecători, uzine fără muncitori, locomotive fără feroviari — și faptul că mulțimea care umplea pînă la refuz piața din fața primăriei (unde autoritățile au refuzat să instaleze o estradă și ar fi vrut chiar să-l împiedice pe premierul sovietic să apară în balcon) scanda cu vădită ironie la adresa acestor autorități: „Eliberați-l pe Hrușciov!”

Campionii „războiului rece” și ai absurdei propagande antisovietice au primit o zdrobitoare replică. Monumentele franceze împodobite cu steagurile sovietice, cuvintele pline de sevă rostite de un mare om sovietic, toastul ridicat în sănătatea lui Hrușciov de către președintele Republicii Franceze (despre care se poate spune orice, în afară de faptul că ar fi comunist), dar mai ales entuziasmele manifestări ale milioanelor de francezi — iată replica.

Un om care spune simplu adevărurile cele mai simple, așa cum a făcut-o N.S. Hrușciov, l-a determinat pe premierul francez Debré să proclame un adevăr adine: „DUPĂ ACEASTĂ CALĂTORIE, NIMIC NU MAI POATE FI CA ÎNAINTE”.

Am certitudinea că aceasta este încă mai adevărat chiar și decît își închipule domnul Debré.

N. S. Hrușciov semnînd autografe, cu prilejul dejunului de la Asociația presei diplomatice din Paris.

O mulțime imensă a umplut străzile Parisului, pentru a-l saluta pe Nikita Hrușciov. Cei ce se aflau în cîndurile din spate au reușit să vadă cortegiul de mașini cu ajutorul acestor originale „periscopee”

